

Budapest,
2003. január 30.,
csütörtök

9. szám

I. kötet

Ára: 560,- Ft

TARTALOMJEGYZÉK

		Oldal
11/2003. (I. 30.) Korm. r.	A frekvenciahasználati jogosultság megszerzését szolgáló árverés és pályázat szabályairól	818
12/2003. (I. 30.) Korm. r.	A zálogtárgyak bírósági végrehajtáson kívüli értékesítésének szabályairól	826
4/2003. (I. 30.) BM—PM e. r.	A Nemzetközi Bűnügyi Együttműködési Központ jogállásáról, részletes feladat- és hatásköréről, valamint a magyar bűnüldöző hatóságok és az Európai Rendőrségi Hivatal közötti nemzetközi együttműködésről szóló 4/2002. (I. 30.) BM—PM együttes rendelet módosításáról	829
4/2003. (I. 30.) FVM r.	Az Agrárintervenciók Központ létesítéséről szóló 108/1997. (XII. 29.) FM rendelet módosításáról	829
5/2003. (I. 30.) GKM r.	A hajózási képesítésekről szóló 15/2001. (IV. 27.) KöViM rendelet módosításáról	830
2/2003. (I. 30.) PM r.	A számla, egyszerűsített számla és nyugta adóigazgatási azonosításáról, valamint a nyugta adását biztosító pénztárgép és taxaméter alkalmazásáról szóló 24/1995. (XI. 22.) PM rendelet módosításáról	831
3/2003. (I. 30.) PM r.	A pénzügyminiszter hatáskörébe tartozó szakképesítések szakmai vizsgáinak szervezésére feljogosított intézményekről	832
4/2003. (I. 30.) PM—BM e. r.	A helyi önkormányzatokat 2003. évben megillető normatív állami hozzájárulásokról, normatív, kötött felhasználású támogatásokról, személyi jövedelemadóról, valamint a helyi önkormányzatok bevételeinek aránytalanságát mérsékelő kiegészítésről, illetve beszámításról*	833
1005/2003. (I. 30.) Korm. h.	A közigazgatási hatósági eljárás általános szabályairól szóló törvény szabályozási koncepciójáról	834
	A Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium Békés Megyei Földművelésügyi Hivatalának hirdetménye	847
	A Fogyasztóvédelmi Főfelügyelőség közleményei	848
	A BM Központi Adatfeldolgozó, Nyilvántartó és Választási Hivatal közleménye	850

* A rendelet mellékleteit a Magyar Közlöny 2003. évi 9. számának II. kötete tartalmazza, melyet az érintett előfizetők (helyi önkormányzatok, minisztériumok stb.) kérés nélkül megkapnak, a többi előfizetőnek — kérés esetén — megküldjük (telefon: 266-9290/237 és 238 mellék; fax: 338-4746; postacím: 1394 Budapest 62, Pf. 357).

II. rész JOGSZABÁLYOK

A Kormány rendeletei

A Kormány 11/2003. (I. 30.) Korm. rendelete

a frekvenciahasználati jogosultság megszerzését szolgáló árverés és pályázat szabályairól

A Kormány a hírközlésről szóló 2001. évi XL. törvény (a továbbiakban: Hkt.) 107. §-a (1) bekezdésének c) pontjában kapott felhatalmazás alapján a következőket rendeli el:

ÁLTALÁNOS RENDELKEZÉSEK

A rendelet hatálya

1. §

A rendelet hatálya kiterjed

a) a távközlési tevékenység végzéséhez szükséges polgári célú frekvenciahasználati jogosultságot igénylő jogi személyekre, jogi személyiség nélküli gazdasági társaságokra, egyéb szervezetekre és egyéni vállalkozókra, valamint a Hírközlési Felügyeletre;

b) a polgári célú frekvenciahasználati jog árverés, illetve pályázat útján történő elnyerésével kapcsolatos eljárásokra.

Értelmező rendelkezések

2. §

E rendelet alkalmazásában

a) *felhívás*: a pályázat kiírásáról szóló értesítés, amelyet az e rendeletben foglalt tartalommal, helyen és módon közzétettek;

b) *frekvenciahasználati jogosultság*: felhatalmazás, amely az árverés, illetve a pályázat nyertese részére biztosítja, hogy rádiótávközlési tevékenységhez árverés, illetve pályázat tárgyát képező frekvenciakészlet használatára kizárólagosan államigazgatási engedélyt szerezzen, és ezek alapján rádióhálózatot helyezzen üzembe, illetve üzemeltessen;

c) *hirdetmény*: az árverés kiírásáról szóló értesítés, amelyet az e rendeletben foglalt tartalommal, helyen és módon közzétettek;

d) *jelentkező*: a kiírási dokumentáció alapján frekvenciahasználati jogosultságot szerezni kívánó jogi személy, jogi személyiség nélküli gazdasági társaság, egyéb szervezet vagy egyéni vállalkozó;

e) *kiírási dokumentáció*: az árverés vagy a pályázat és az azokra történő jelentkezés részletes szabályait tartalmazó dokumentáció;

f) *kikiáltási ár*: a kiírási dokumentációban meghatározott induló összeg, amely alatt árverés esetén a frekvenciahasználati jogosultság nem ítéltethető oda;

g) *pályázati díj*: a kiírási dokumentációban meghatározott összeg, amely alatt pályázat esetén a frekvenciahasználati jogosultság nem ítéltethető oda;

h) *résztevő*: a részvételi nyilvántartásba vett jelentkező;

i) *részvételi díj*: az az összeg, amelynek befizetésével a jelentkező jogot szerez az árverésen, illetve pályázaton való részvételre, amennyiben a kiírási dokumentációban foglalt egyéb feltételeknek megfelel;

j) *teljes árverési díj*: egy nyertes által az árverésen elnyert valamennyi frekvenciakészletre vonatkozó végleges árak összegének általános forgalmi adóval növelt értéke;

k) *teljes pályázati díj*: pályázati eljárás során egy nyertes által elnyert valamennyi frekvenciakészletre vonatkozó végleges árak összegének általános forgalmi adóval növelt értéke;

l) *végleges ár*: az árverésen, illetve pályázaton egy adott frekvenciakészletre elért ár, a forgalmi adó beszámítása nélkül.

AZ ÁRVERÉS ÉS A PÁLYÁZAT KÖZÖS SZABÁLYAI

3. §

(1) Az árverés, illetve a pályázat egyes — a frekvencia sávfelhasználási szabályaira vonatkozó jogszabály szerint — hasznosításra kijelölt frekvenciatartományok frekvenciahasználati jogosultságának odaítélése érdekében az államigazgatási eljárás általános szabályai szerint lefolytatott eljárás.

(2) Az (1) bekezdésben meghatározott eljárás lebonyolításával kapcsolatos feladatokat — ideértve a felhívás vagy hirdetmény elkészítését és közzétételét, továbbá a kiírási dokumentáció kidolgozását is — a Hírközlési Területi Hivatal (a továbbiakban: hivatal) látja el.

(3) A kiírási dokumentáció szerinti eljárás tárgyát képező frekvenciakészlet, illetve frekvenciablokk használati jogosultsága tekintetében a döntés alapja:

a) árverés esetén a megajánlott ár;

b) pályázat esetén az ajánlatok értékelése a pályázati kiírásban előzetesen meghatározott elvek.

Árverés, illetve pályázat kiírása

4. §

(1) A hivatal által kidolgozott és a polgári célú frekvenciagazdálkodásért felelős miniszter (a továbbiakban: miniszter) által jóváhagyott kiírási dokumentációnak tartalmaznia kell:

a) az eljárás rendjére vonatkozó alapvető szabályokat (különösen: jelentkezés feltételei, módja, határidők), tájékoztatást a jogorvoslati rendszerről;

b) az elnyerhető frekvenciakészlet leírását, valamint használatának részletes feltételeit;

c) a frekvenciahasználati jogosultság alapján végezhető távközlési tevékenység alapvető adatait és végzésének feltételeit;

d) a frekvenciahasználati jogosultság továbbhasznosíthatóságára vonatkozó jogszabályi feltételeket;

e) a részvételi díj összegét és megfizetésének feltételeit;

f) a kikiáltási ár, illetve a pályázati díj mértékét és a teljes árverési, illetve teljes pályázati díj megfizetésének feltételeit;

g) a részvétellel kapcsolatos feltételeket;

h) a bankgarancia összegét és a bankgaranciára vonatkozó egyéb feltételeket;

i) egyéb, az eljárásra vonatkozó feltételeket.

(2) Amennyiben a frekvenciát távközlési szolgáltatás nyújtására használják a kiírási dokumentáció az (1) bekezdésben meghatározottakon túl tartalmazhatja

a) a nyújtani kívánt szolgáltatáshoz minimálisan szükséges hálózat leírását,

b) a hálózat létesítéséhez vagy megszerzéséhez szükséges vagyoni biztosítékra vonatkozó rendelkezéseket,

c) a szolgáltatás megkezdésének időpontját és a területi ellátottság bővítésének időbeni ütemezését.

(3) A határidőket úgy kell kialakítani, hogy a jelentkezési határidő lejártától számított 8 hónapon belül megszerzhető legyen a frekvenciakijelölés.

(4) A hivatal köteles a hirdetményben, illetve a felhívásban meghatározott feltételekkel a kiírási dokumentációt minden érdekelt számára beszerezhetővé tenni.

5. §

(1) Az árverés, illetve a pályázat kiírásáról szóló hirdetményt, illetve felhívást a hivatal a Hírközlési Értesítőben, legalább két országos napilapban, valamint elektronikus úton a Hírközlési Felügyelet honlapján közzéteszi. A közzététel időpontjának az országos napilapban történő megjelenés napja számít.

(2) A közzétett hirdetménynek, illetve felhívásnak tartalmaznia kell az árverés és a pályázat legfontosabb adatait, hivatkozást a jogszabályra, amely alapján a kiírás történik, valamint a kiírási dokumentáció megszerzésének módját és feltételeit.

Részvételi díj

6. §

(1) A részvételi díj a Hírközlési Felügyelet bevételeit képezi. A részvételi díjat a mindenkor hatályos ÁFA törvényeknek megfelelő mértékű forgalmi adó terheli.

(2) A részvételi díj nettó összege nem haladhatja meg a kikiáltási ár, illetve pályázati díj 2%-át. A részvételi díj mértékének meghatározásakor figyelembe kell venni az árverési, illetve a pályázati eljárás lebonyolításához szükséges költségeket, ideértve a felkészüléshez szükséges költségeket is.

(3) Amennyiben az eljárás meghiúsul, a befizetett részvételi díjat vissza kell fizetni, kivéve, ha a meghiúsulás oka a résztvevő érdekkörében merült fel.

Konzultáció

7. §

(1) A hivatal a hirdetményben, illetve felhívásban meghatározott módon, helyen és időben konzultációt tart. A konzultáción azok a személyek vagy szervezetek vehetnek részt, akik a kiírási dokumentációt a hirdetményben, illetve a felhívásban meghatározott módon beszerezték.

(2) A konzultáció során a tájékoztatás elsősorban az elnyerhető frekvenciakészlet jellemzőire, használatára és a használat körülményeire, továbbá a frekvencia használatával végezhető tevékenységre vonatkozik.

Jelentkezés

8. §

(1) Az árverésen, illetve pályázaton azok a jogi személyek, jogi személyiséggel nem rendelkező gazdasági társaságok, egyéb szervezetek és egyéni vállalkozók vehetnek részt,

a) akiknek a Hírközlési Felügyelettel szemben lejárt határidejű frekvenciadíj fizetési kötelezettségük nincs;

b) akiknek nincs 60 napnál régebben lejárt vám-, társadalombiztosítási járulék vagy a központi adóhatóság által nyilvántartott adófizetési kötelezettségük, továbbá elkülönített állami pénzalappal szemben fennálló fizetési kötelezettségük, kivéve, ha a hitelező az adósság későbbi időpontban történő megfizetéséhez írásban hozzájárult;

c) akik nem állnak csődeljárás, felszámolási vagy végelszámolás eljárás alatt;

d) akik a kiírási dokumentációban, valamint a megszerzhető frekvenciasáv felhasználási szabályairól szóló jogszabályban meghatározott egyéb feltételeknek megfeleltek;

e) akik a kiírási dokumentációt beszerezték;

f) akiknek a kikiáltási ár, illetve pályázati díj összege megfizetésének biztosítékául szolgáló bankgarancia rendelkezésre áll.

(2) Az árverésen, illetve a pályázaton egyidejűleg nem vehetnek részt olyan jogi személyek, jogi személyiséggel nem rendelkező gazdasági társaságok vagy egyéb szervezetek, amelyek egymásban, vagy egyike a másikban, a rádiózásról és televíziózásról szóló 1996. évi I. törvény 2. §-ának 3. pontja szerinti befolyásoló részesedéssel rendelkezik, illetőleg amelyekben ugyanaz a harmadik fél rendelkezik befolyásoló részesedéssel.

(3) A részvételi feltételeknek az árverési eljárás, illetve a pályázat teljes tartama alatt meg kell felelni. Amennyiben a résztvevő nem felel meg a részvételi feltételeknek, a bizottság javaslata alapján a hivatal törli a nyilvántartásból, és a továbbiakban nem vehet részt az eljárásban.

9. §

(1) Az árverésre, illetve a pályázatra való jelentkezés során a jelentkező köteles nyilatkozni arról, hogy a kiírási dokumentációban foglaltakat magára nézve kötelezőnek ismeri el.

(2) Az (1) bekezdés szerinti jelentkezéshez csatolni kell:

a) a jelentkező azonosítására alkalmas dokumentumokat;

aa) 30 napnál nem régebbi cégkivonatot vagy az illetékes külföldi hatóság által kiadott igazolást, amely legalább a cégbejegyzés tényét, időpontját, a jegyzett tőke nagyságát, a cég tulajdonosainak, illetve a cégjegyzésre jogosult személy megnevezését tartalmazza,

ab) egyéni vállalkozói igazolvány hiteles másolatát, vagy

ac) egyéb szervezetek esetén a nyilvántartásba vételről szóló határozatot, valamint 30 napnál nem régebbi, módosításokkal egységes szerkezetbe foglalt alapító okiratot, vagy közjegyző által hitelesített másolatát, vagy egyéb létesítő okiratot;

b) a tulajdonosi összetételt igazoló, valamint annak megállapításához szükséges dokumentumokat, hogy mely vállalkozások rendelkeznek a jelentkezőben befolyásoló részesedéssel;

c) teljességi nyilatkozatot, melyben a jelentkező felelősséget vállal, hogy a befolyásoló részesedés megállapításához szükséges minden dokumentumot és információt rendelkezésre bocsátott;

d) a jelentkezőnek az árverési, illetve a pályázati eljárásban történő teljes körű képviseletére jogosultak nevét, személyazonosító adatait, valamint a képviseleti jog igazolására alkalmas dokumentumot;

e) a részvételi díj banki átutalását igazoló dokumentumot;

f) a 8. § (1) bekezdésének e) pontjában meghatározott követelményekre vonatkozó igazolásokat;

g) az e rendeletben és a kiírási dokumentációban megjelölt egyéb dokumentumokat.

(3) A (2) bekezdésben felsorolt okiratok helyett az illetékes külföldi hatóság által hitelesített másolat is csatolható. A külföldi hatóság által kiadott okiratot, igazolást vagy azok másolatát hiteles magyar nyelvű fordítással együtt kell csatolni.

(4) Amennyiben a jelentkező nem magyar nyelven nyújt be dokumentumot, csatolni kell annak hiteles magyar nyelvű fordítását is.

(5) Hiteles fordításnak minősül a rendelet alkalmazása szempontjából az Országos Fordító és Fordításhitelesítő Iroda, a magyar külképviseleti szerv és a magyar közjegyző által fordított vagy hitelesítési záradékával ellátott fordítás.

(6) A kiírási dokumentáció lehetővé teheti a (2) bekezdés szerinti dokumentumok egyéb módon és formában — így különösen elektronikus úton — történő benyújtását.

10. §

(1) Ha a miniszter a sávfelhasználási szabályokban a frekvenciahasználati jogosultság megszerzésének feltételeként a frekvencia felhasználásához szükséges hálózattal való rendelkezést vagy a hálózat megszerzéséhez szükséges vagyoni biztosítékot ír elő, a jelentkező az e feltételeknek való megfelelést köteles írásban, a hálózattal való rendelkezést vagy a megszerzéshez szükséges vagyoni biztosítékot igazoló okirat benyújtásával igazolni.

(2) A vagyoni biztosíték a jelentkező választása szerint lehet

a) belföldi székhelyű hitelintézet és a jelentkező által kötött hitelszerződés,

b) az előírt hálózat megszerzésének céljára lekötött és elkülönített pénzeszközökről szóló igazolás.

(3) Amennyiben a jelentkező a jelentkezés időpontjában már rendelkezik a frekvencia felhasználásához szükséges hálózat részekkel, úgy annak forgalmi értékét a vagyoni biztosíték összegét csökkentő tényezőként lehet figyelembe venni.

11. §

(1) A jelentkezéskor a dokumentumokat a kiírási dokumentációban meghatározott módon, helyen és határidőben kell benyújtani.

(2) A dokumentumok benyújtására kizárólag a jelentkező erre jogosított képviselője jogosult.

(3) A benyújtott dokumentumok átvételéről a hivatal átvételi elismervényt állít ki, amelyen feltünteti az átvétel pontos idejét.

12. §

(1) A hivatal a jelentkezéseket a jelentkezési határidő lejártától számított 15 napon belül megvizsgálja abból a szempontból, hogy

a) a jelentkező nem esik-e a 8. § szerinti korlátozó rendelkezések hatálya alá;

b) az e rendeletben és a kiírásban előírt dokumentumok a hivatalhoz hiánytalanul beérkeztek-e;

c) a benyújtott dokumentumok alapján a jelentkező megfelel-e az e rendeletben és a kiírási dokumentációban meghatározott követelményeknek.

(2) Ha a jelentkező a 8. §-ban vagy a kiírási dokumentációban foglalt jelentkezést kizáró rendelkezésekbe ütközik, a hivatal a jelentkezőt 15 napos határidő tűzése mellett felhívja a kizáró ok megszüntetésére. A határidő eredménytelen letelte után a hivatal a jelentkező nyilvántartásba vételét elutasítja.

(3) A jelentkezési időpontnak az az időpont minősül, amikor a dokumentumokat teljeskörűen benyújtották.

(4) A hivatal az e rendeletben és a kiírási dokumentációban meghatározott követelményeknek megfelelő jelentkezőket nyilvántartásba veszi.

(5) A nyilvántartásban szereplő adatok közül a jelentkezők neve, valamint azonosítására szolgáló adatok nyilvánosak.

(6) A nyilvántartásba vételről a hivatal a jelentkezőket értesíti, és a nyilvántartásba vett jelentkezők listáját a Hírközlési Felügyelet honlapján közzéteszi.

Az árverési, illetve a pályázati bizottság

13. §

(1) A hivatalnak az árverés levezetésére, illetve a pályázatok értékelésére bizottságot kell létrehoznia (a továbbiakban: bizottság), mely szakértőként működik közre az eljárásban. A bizottság munkájában a Nemzeti Hírközlési és Informatikai Tanács egy fővel, a pénzügyminiszter egy fővel, a miniszter, valamint a Hírközlési Felügyelet két-két fővel képviselteti magát.

(2) A bizottságot a jelentkezési határidő lejártáig kell létrehozni. A bizottság az eljárást lezáró határozat jogerőre emelkedéséig működik.

(3) Az (1) bekezdés szerinti szervek kötelesek felkészülni arra, hogy a bizottságba az általuk eredetileg megjelölt képviselő tag helyett — szükség esetén — megfelelő póttagot delegáljanak.

(4) A bizottság tagjai közül elnököt választ (a továbbiakban: bizottság elnöke).

(5) Szavazategyenlőség esetén a bizottság elnökének szavazata dönt.

14. §

(1) A bizottság e rendelet és a kiírási dokumentáció által biztosított keretek között ügyrendjét maga állapítja meg. A bizottság ellátja a kiírási dokumentációban meghatározott feladatokat, így különösen:

a) megállapítja a résztvevők számát, és amennyiben nincs résztvevő, az eljárás eredménytelenné nyilvánítására tesz javaslatot a hivatalnak;

b) levezeti az árverést, illetve értékeli a pályázatot;

c) felelős a napi jegyzőkönyvek vezetéséért és a zárójegyzőkönyvek kiállításáért;

d) a döntésre vonatkozóan javaslatot tesz a hivatalnak az árverés, illetve a pályázati eljárás eredményessé nyilvánításáról szóló határozat meghozatalára és a nyertes résztvevő személyére;

e) a döntésre vonatkozóan javaslatot tesz a hivatalnak az árverés, illetve a pályázati eljárás eredménytelenné nyilvánítására;

f) a döntésre vonatkozóan javaslatot tesz a hivatalnak az árverés, illetve a pályázati eljárás meghosszabbítására.

(2) Az eljárás során a bizottság folyamatosan ellenőrzi az árverési, illetve a pályázati eljárás során a kiírási dokumentációban előírtak betartását.

(3) Amennyiben a bizottság megállapítja, hogy valamely résztvevő a kiírási dokumentációban előírtakat megsérti, javaslatot tesz a hivatalnak a résztvevő törlésére a nyilvántartásból és kizárására az eljárásból.

Zárójegyzőkönyv

15. §

(1) A bizottság eljárásáról zárójegyzőkönyvet készít. A zárójegyzőkönyv kötelező tartalmi elemeit árverés esetén az 1. számú melléklet, pályázat esetén pedig a 2. számú melléklet tartalmazza.

(2) A zárójegyzőkönyvet az árverési, illetve a pályázati bizottság elnöke, valamint a bizottság által felkért jegyzőkönyvvezető írja alá.

(3) Az árverés, illetve a pályázat részeredményeit és a bizottságnak az eljárás során hozott döntéseit a zárójegyzőkönyv, napi jegyzőkönyvekkel azonos tartalmú mellékletei tartalmazzák. A napi jegyzőkönyveket az árverési, illetve a pályázati bizottság legalább négy tagja írja alá.

(4) A zárójegyzőkönyv egy eredeti és annyi hiteles másolati példányban készül, ahány résztvevője volt az árverésnek, illetve a pályázatnak.

(5) A bizottság a zárójegyzőkönyv eredeti példányát a hivatalnak adja át, valamint minden résztvevő részére átad egy hiteles másolati példányt. A zárójegyzőkönyvben foglalt adatok közérdekű adatnak minősülnek. A zárójegyzőkönyvet a hivatalnál bárki megtekintheti, arról — a költségek megfizetése mellett — másolatot kérhet.

(6) Ha az eljárási cselekménynél, illetve a bizottság tanácskozásánál közjegyző van jelen, a közjegyző a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény rendelkezéseinek megfelelően tanúsítja az eljárás szabályszerűségét.

A teljes árverési és pályázati díj megfizetése

16. §

(1) A teljes árverési díjat, illetve a teljes pályázati díjat, amelyről a hivatal a mindenkor hatályos ÁFA törvénynek megfelelő mértékű általános fogyasztási adót tartalmazó számlát állít ki, egy összegben kell megfizetni, azonban a kiírási dokumentáció rendelkezhet több részletben történő fizetésről is.

(2) A teljes árverési díjat, illetve a teljes pályázati díjat a nyerteseknek az árverést, illetve a pályázatot eredményesnek nyilvánító határozat jogerőre emelkedését követő harminc napon belül, vagy ha az árverési, illetve pályázati kiírás több részletben történő fizetést tesz lehetővé, a kiírásban meghatározott részletfizetési határidőkön belül kell teljesíteniük a kiírási dokumentációban meghatározott számlára úgy, hogy az a számlán határidőben, hiánytalanul jóváírásra kerüljön.

(3) Az átutalási megbízás kellékeit a kiírási dokumentáció tartalmazza. A kiírási dokumentációban meghatározott számlára történő jóváírás napja minősül a teljesítés időpontjának.

Bankgarancia

17. §

(1) A bankgarancia érvényesítésére kerül sor, ha a nyertes határidőben a teljes árverési díjat, illetve a teljes pályázati díjat, vagy amennyiben a részletfizetés lehetséges, a meghatározott részletet nem, vagy csak részben fizeti be a kiírási dokumentációban meghatározott számlára.

(2) Az érvényesített bankgaranciát a mulasztó részére a Hírközlési Felügyelet nem fizeti vissza. A részteljesítés-ként befizetett összeget a mulasztó részére a Hírközlési Felügyelet visszafizeti.

(3) A hivatal a bankgaranciát felszabadítja, ha

- a) a hivatal a jelentkezőt nem vette nyilvántartásba;
- b) a hivatal a résztvevőt a nyilvántartásból törölte;

c) a hivatal az árverést, illetve a pályázatot határozatában eredménytelennek nyilvánította;

d) a résztvevő az árverésen, illetve a pályázaton sikertelen volt;

e) a nyertes a teljes árverési, pályázati díjat megfizette.

(4) Részletfizetés esetén a nyertes résztvevőnek az első törlesztő részlet megfizetésére előírt határidőn belül be kell nyújtania a hivatalhoz a teljes árverési vagy pályázati díj megfizetésének biztosítékául szolgáló bankgarancia állítását igazoló okmányokat.

(5) Amennyiben egy résztvevő több frekvenciakészlet használatára is jogosultságot szerezhet, a résztvevőnek annyi — a hirdetményben, illetve a felhívásban meghatározott összegű — bankgaranciát kell állítania, ahány frekvenciakészlet használatára jogosultságot kíván szerezni. Amennyiben kevesebb frekvenciakészletre nyer el frekvenciahasználati jogosultságot, mint ahány frekvenciakészletre bankgaranciát állított, az el nem nyert frekvenciakészlet vonatkozásában állított bankgaranciát a hivatal felszabadítja.

(6) Részletfizetés esetén az egyes törlesztő részesletek határidőre történő teljesítését követően a hivatal eljár annak érdekében, hogy a bankgarancia mértéke a teljesített törlesztő részletnek megfelelő összeggel csökkenjen.

Frekvenciahasználati jogosultság

18. §

(1) A hivatal — a bizottság döntésre vonatkozó javaslata alapján — határozatban állapítja meg

a) az árverés vagy a pályázat eredményes vagy eredménytelen voltát, és

b) eredményesség esetén az árverés vagy a pályázat nyertesét.

(2) Az árverést, illetve a pályázatot a hivatal akkor nyilvánítja eredményesnek, ha az árverés vagy a pályázat nyertese az eljárás teljes tartama alatt a jelentkezési feltételeknek megfelelt.

(3) Amennyiben a hivatal az árverés, illetve a pályázat eredményességét vagy eredménytelenségét megállapító határozatában eltér a bizottság döntési javaslatától, az eltérés okát részletesen köteles indokolni.

(4) Az (1) bekezdés szerinti határozatát a hivatal az összes résztvevőnek haladéktalanul megküldi, valamint a hirdetménnyel, illetve a felhívással azonos helyen és módon nyilvánosságra hozza.

(5) A hivatal az (1) bekezdés szerinti határozatában — a kiírási dokumentációval, illetve a nyertes ajánlattal összhangban — rendelkezik a frekvenciakészlet használatának feltételeiről, így különösen

a) a frekvenciakijelölési engedély kiadása iránti eljárás megindításának határidejéről;

b) a szolgáltatás megkezdésének határidejéről, ha a frekvenciát a kiírási dokumentáció, illetve a nyertes ajánlat szerint szolgáltatás nyújtására használják.

19. §

(1) A frekvenciahasználati jogosultság megszerzésének napja:

a) a teljes árverési díj, illetve a teljes pályázati díj a kiírási dokumentációban meghatározott számlán történő jóváírásának napja;

b) több részletben történő fizetés esetén az első törlesztő részletnek a kiírási dokumentációban meghatározott számlán történő jóváírásának napja, amennyiben a nyertes résztvevő az első törlesztő részlettel csökkentett teljes árverési díj, illetve teljes pályázati díj összegének megfelelő bankgaranciát állított.

(2) A frekvenciahasználati jogosultság megszerzésének napján az árverés, illetve a pályázat nyertesének kizárólagos joga nyílik arra, hogy a frekvenciahasználatához szükséges hatósági engedélyek kiadása érdekében eljárást kezdeményezzen.

(3) Frekvenciakijelölési engedélyt a hivatal kizárólag az e rendelet szerinti eljárásban frekvenciahasználati jogosultságot szerzett olyan jogosultnak adhat, amely a frekvenciakijelölési engedélyre vonatkozó jogszabályokban előírt feltételnek eleget tesz.

20. §

A jogosult a frekvenciahasználati jogosultság megszerzése feltételeinek a jogosultság teljes ideje alatt köteles megfelelni, amennyiben valamely feltételnek való megfelelés megszűnik, a külön jogszabályban meghatározott jogkövetkezmény alkalmazható.

21. §

Ha a pályázati, illetve az árverési eljárás eredménytelenül végződött, a hivatal a miniszter egyetértése mellett jogosult a kiírás szerint új eljárás megindításáról dönteni.

ÁRVERÉS*Árverés előkészítése*

22. §

(1) Az árverés kiírási dokumentációjában a 4. §-ban foglaltakon túl szerepeltetni kell:

a) az árverés lebonyolításának módját és rendjét, a frekvenciakészlet választásának, valamint szükség esetén az ajánlattétel részletes eljárási szabályait;

b) elektronikus úton lebonyolított árverés esetén annak speciális jellemzőit, az eredményesség feltételeit;

c) az árverés megszakításának és újraindításának rendjét;

d) egyenlő ajánlattételek esetén a résztvevők rangsorolására vonatkozó módszert, ideértve a sorsolást;

e) ha a hivatal próbaárverés tartását tartja szükségesnek, az arra vonatkozó információkat;

f) ha szükséges, olyan adatok és dokumentációk előírását, amelyek alapján a hivatal megítélheti a jelentkezők szakmai és pénzügyi alkalmasságát a frekvenciakészlet hatékony felhasználására és a tervezett szolgáltatások megfelelő minőségű nyújtására.

(2) A tartalmi vizsgálatról a kiírási dokumentáció rendelkezhet úgy, hogy az egyúttal előminősítési eljárásként szolgál, amely biztosítja, hogy az árverésen csak azok a jelentkezők vegyenek részt, akik szakmai és pénzügyi szempontból alkalmasak a frekvenciakészlet hatékony felhasználására, illetve a tervezett szolgáltatás megfelelő minőségű nyújtására.

(3) A (2) bekezdés szerinti előminősítési eljárásban alkalmazott szempontokat a kiírási dokumentációban meg kell határozni.

(4) Az előminősítés során a jelentkező által állított vagyoni biztosítékról szóló igazolást a hivatal kizárólag alaki szempontból, illetve a kiírási dokumentációban foglaltaknak való megfelelés szempontjából vizsgálja.

(5) Az árverést a hirdetmény közzétételét követő 60. és 150. nap között kell lebonyolítani.

(6) Az (5) bekezdés szerinti határidőt a bizottság által egyhangúlag elfogadott döntésre vonatkozó javaslat alapján a hivatal egy alkalommal legfeljebb 30 nappal meghosszabbíthatja.

Próbaárverés

23. §

(1) A próbaárverés helyszínéről és időpontjáról a résztvevőket legkésőbb a nyilvántartásba vételkor tájékoztatni kell.

(2) A próbaárverés során a résztvevőknek a hivatal részletes tájékoztatást nyújt, és bemutatót tart az árverés lebonyolítási rendjéről, és lehetőséget biztosít a számítógépes rendszernek a leendő résztvevők általi kipróbálására.

Az árverés lebonyolítása

24. §

(1) Az árverést az árverési bizottság valamennyi tagjának részvételével kell megtartani.

(2) A bizottság az árverés lebonyolítása során a résztvevők kifogásairól, többségi szavazattal dönt, és — a döntés

jegyzőkönyvezése mellett — megteszi intézkedési javaslatát a hivatalnak.

(3) Ha a megkezdett árverés folytatása akadályba ütközik, akkor a bizottság javaslatára a hivatal intézkedik az árverés megszakításáról és az akadály megszűnését követően azonnali újraindításáról.

(4) Az árverést követően a bizottság az árverés nyertesét vagy nyerteseit megállapítja, a nyertest vagy nyerteseket a zárójegyzőkönyvbe foglalja, és a hivatalnak az árverési eljárás eredményessé nyilvánítására tesz határozati javaslatot.

A PÁLYÁZAT

Pályázat előkészítése

25. §

(1) A pályázati kiírási dokumentációban a 4. §-ban foglaltakon túl szerepeltetni kell:

a) az eljárás tárgyául szolgáló frekvenciakészlet felhasználásával végzett tevékenység, illetve nyújtott szolgáltatás feltételeinek azon pontjait, amelyekre a résztvevő ajánlatot tehet;

b) azokat az értékelési elveket és az értékeléskor kizárólagosan figyelembe vett szempontokat, amelyek alapján a résztvevők egyenlő eséllyel megfelelő pályázati ajánlatot tehetnek;

c) amennyiben a bizottság a pályázatokat több fordulóban értékeli, az egyes fordulók lebonyolítási rendjét, valamint az egyes fordulók során benyújtott ajánlatok értékelésekor figyelembe vett szempontokat, amelyek alapján a résztvevők egyenlő eséllyel tehetnek az egyes fordulókban módosított pályázati ajánlatot.

(2) Az értékelés elveinek pártatlannak, átláthatónak, megkülönböztetéstől mentesnek és arányosnak kell lenniük, valamint kialakításuk során figyelembe kell venni a Hkt.-ban meghatározott célokat.

(3) Amennyiben az (1) bekezdés szerinti szempontokat a pályázat értékelésekor a bizottság eltérő súllyal veszi figyelembe, a kiírási dokumentációban közzé kell tenni az egyes szempontok súlyozására vonatkozó eljárást is.

(4) Az értékelés során a bizottság a kiírási dokumentációban meghatározott elvektől nem térhet el.

Jelentkezés

26. §

(1) A pályázónak — a 9. és 10. §-ban meghatározottakon túl — be kell nyújtania

a) a teljes pályázati díjra vonatkozó ajánlatát;

b) a frekvenciahasználati jogosultság birtokában tervezett távközlési tevékenységre vonatkozó ajánlatát, ha a kiírási dokumentáció alapján ez indokolt;

c) az üzleti és pénzügyi tervét.

(2) A pályázati anyagok bontása közjegyző jelenlétében történik.

27. §

(1) A bizottság a pályázati eljárás során a résztvevők kifogásairól, valamint az eljárás végeredményét közvetlenül nem befolyásoló kérdésekben egyszerű többségi szavazattal dönt és — a döntés jegyzőkönyvezése mellett — megteszi intézkedési javaslatát a hivatalnak.

(2) Az (1) bekezdés szerinti esetekben a pályázati bizottság akkor határozatképes, ha tagjai közül legalább négy tag egyidejűleg jelen van.

28. §

(1) A pályázatokról a pályázati bizottság a kiírási dokumentációban nyilvánosságra hozott és a jelen rendelet szerint meghatározott értékelési elveknek megfelelő értékelést készít.

(2) A pályázat értékeléséről a bizottság — valamennyi tagjának jelenléte mellett — egyszerű többségi szavazattal dönt.

(3) A pályázatok elbírálásának eredményét a felhívás közzétételét követő 60. és 150. nap között kell közzétenni a Hírközlési Értesítőben, két országos napilapban, valamint elektronikus úton a Hírközlési Felügyelet honlapján. A közzététel napjának az országos napilapban történő megjelenés napja számít.

(4) A (3) bekezdés szerinti határidőket a bizottság által egyhangúlag elfogadott döntésre vonatkozó javaslat alapján a hivatal egy alkalommal legfeljebb 30 nappal meghosszabbíthatja.

Záró és átmeneti rendelkezések

29. §

(1) Ez a rendelet a kihirdetését követő 8. napon lép hatályba. A rendelet hatálybalépésével egyidejűleg hatályát veszti

a) az egyes távközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló 48/1997. (III. 14.) Korm. rendelet, valamint

b) az egyes távközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló 48/1997. (III. 14.) Korm. rendelet módosításáról szóló 156/2000. (IX. 13.) Korm. rendelet.

(2) A rendelet 10. §-a (2) bekezdésének *a*) pontjában a „belföldi székhelyű hitelintézet” szövegrész az Európai Unióhoz történő csatlakozásról szóló nemzetközi egyezményt kihirdető törvény hatálybalépésének napján hatályát veszti, és helyébe „az Európai Unió másik tagállamában székhellyel rendelkező hitelintézet, illetőleg belföldi székhelyű hitelintézet” szövegrész lép.

(3) Ez a rendelet a Magyar Köztársaság és az Európai Közösségek és azok tagállamai között társulás létesítéséről szóló, Brüsszelben, 1991. december 16-án aláírt Európai Megállapodás tárgykörében, a Megállapodást kihirdető 1994. évi I. törvény 3. §-ával összhangban a hírközlésről szóló 2001. évi XL. törvénnyel együtt, az Európai Parlament és a Tanács az elektronikus távközlési hálózatok és szolgáltatások engedélyezéséről szóló 2002/20/EK irányelvvel, valamint az Európai Parlament és a Tanács az elektronikus hírközlési hálózatok és szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló 2002/21/EK irányelvvel összeegyeztethető szabályozást tartalmaz.

Dr. Medgyessy Péter s. k.,
miniszterelnök

1. számú melléklet

a 11/2003. (I. 30.) Korm. rendelethez

Az árverési zárójegyzőkönyvnek tartalmaznia kell:

- a)* az árverés helyét, időpontját, elektronikus úton lebonyolított árverés esetén a honlap pontos meghatározását;
- b)* az árverési bizottság tagjainak nevét;
- c)* a résztvevők nevét, adószámát és címét, valamint képviselőik nevét, címét;
- d)* az előtervezett frekvenciakészlet megjelölését;
- e)* a részvételi díj összegét;
- f)* a kikiáltási árat;
- g)* az árverési események rövid leírását;
- h)* a bizottságnak az eljárás során hozott döntéseit és intézkedési javaslatait;
- i)* a bizottságnak az árverés eredményessé vagy eredménytelené nyilvánítására vonatkozó döntési javaslatát és annak indokolását;
- j)* az árverés eredményét;
- k)* az árverés tárgyát képező frekvenciakészletenként a legmagasabb árat ajánló résztvevő nevét, adószámát, valamint címét;
- l)* frekvenciakészletenként a résztvevők sorrendjét ajánlataik nagysága alapján, amennyiben erről a kiírási dokumentáció szerint rendelkezni kell;
- m)* a bizottság döntési javaslatát, a megszerzett frekvenciakészlet megjelölését;

n) a megajánlott teljes árverési díjat;

o) a bizottság javaslatát a nyertesek által fizetendő teljes árverési díj teljesítésének határidejére és a befizetés módjára;

p) tájékoztatást a fizetési késedelem, részteljesítés vagy a teljesítés elmaradásának következményeire;

q) tájékoztatást arra vonatkozóan, hogy a frekvenciahasználati jogosultságot megszerző nyertesek részére a hivatal milyen eljárási rend szerint adja ki a hatályos jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően a frekvencia használatához szükséges engedélyeket;

r) a bizottságnak a döntésre vonatkozó javaslatát.

2. számú melléklet

a 11/2003. (I. 30.) Korm. rendelethez

A pályázati zárójegyzőkönyvnek tartalmaznia kell:

- a)* a pályázati bizottság tagjainak nevét;
- b)* a résztvevők nevét, adószámát, valamint címét;
- c)* a pályázaton meghirdetett frekvenciakészlet megjelölését;
- d)* a részvételi díj összegét;
- e)* a pályázat elbírálásának rövid leírását, valamint a felhívásban közzétett értékelési elvek és esetleges súlyozások részletes kifejtését;
- f)* a bizottságnak az eljárás során hozott döntéseit és intézkedéseit;
- g)* a pályázat értékelését;
- h)* a bizottságnak a pályázat eredményessé vagy eredménytelené nyilvánítására vonatkozó döntési javaslatát és annak indokolását;
- i)* a bizottság javaslatát a pályázat nyerteseire (név, székhely, cégjegyzékszám feltüntetésével);
- j)* frekvenciakészletenként a pályázat résztvevőinek elsőbbségi sorrendjét, amennyiben erről a kiírási dokumentáció szerint rendelkezni kell;
- k)* a bizottság javaslatát a pályázat nyertesei által megszerzett frekvenciakészlet megjelölésére;
- l)* a bizottság javaslatát az egyes nyertesek által fizetendő teljes pályázati díjra;
- m)* a bizottság javaslatát a pályázat nyertesei által fizetendő teljes pályázati díj teljesítésének határidejére, a befizetés módjára;
- n)* tájékoztatást a fizetési késedelem, részteljesítés vagy a teljesítés elmaradásának következményeiről;
- o)* tájékoztatást arra vonatkozóan, hogy a frekvenciahasználati jogosultságot megszerző nyertesek részére a hivatal milyen eljárási rend szerint adja ki a hatályos jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően a frekvencia használatához szükséges engedélyeket;
- p)* a bizottságnak a döntésre vonatkozó javaslatát.

A Kormány 12/2003. (I. 30.) Korm. rendelete

a zálogtárgyak bírósági végrehajtáson kívüli értékesítésének szabályairól

A Kormány a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 258. §-ának (4) bekezdésében kapott felhatalmazás alapján a következőket rendeli el:

1. §

(1) E rendeletet kell alkalmazni, ha a zálogtárgyat a Ptk. 257. §-ának (2)–(3) bekezdése szerinti megállapodás alapján a zálogjogosult vagy az általa megbízott személy (a továbbiakban: jogosult) bírósági végrehajtás mellőzésével értékesítheti (a továbbiakban: értékesítés). A Ptk. 257. §-ának (1) bekezdése szerinti közös értékesítésben való megállapodás (a továbbiakban: közös értékesítés) esetén e rendeletet az abban foglalt eltéréssel kell alkalmazni.

(2) E rendeletet az üzletszerűen folytatott — zálogházi tevékenység keretében nyújtott — kézzzálogkölcson esetén csak akkor kell alkalmazni, ha az erre vonatkozó külön jogszabály azt előírja, vagy alkalmazását a felek írásban kikötötték.

(3) E rendelet rendelkezéseitől a felek csak abban a körben térhetnek el, amelyben azt a jogszabály lehetővé teszi. Az e rendeletben nem szabályozott kérdésekben a felek megállapodása csak akkor irányadó, ha az nem sérti a zálogkötelezett e rendeletben biztosított jogait, és nem teszi terhesebbé az e rendeletben előírt kötelezettségeit.

2. §

(1) A zálogjogosult köteles a zálogkötelezettet írásban értesíteni arról, hogy a megállapodásban foglaltaknak megfelelően kielégítési jogát gyakorolni, a zálogtárgyat értékesíteni kívánja (előzetes értesítés). Az előzetes értesítés és az értékesítés között legalább 30 napnak kell eltelnie.

(2) Az előzetes értesítésnek tartalmaznia kell:

- a) a zálogszerződés és — ha nem ebben történt — az értékesítésre vonatkozó megállapodás,
- b) az értékesíteni kívánt zálogtárgy,
- c) a kielégítési jog gyakorlásával érvényesíteni kívánt összeg és annak járulékai,
- d) a kielégítési jog megnyíltának oka és időpontja megjelölését.

(3) A zálogkötelezett az előzetes értesítés kézhezvételétől számított 8 napon belül köteles a jogosultnak megnevezni mindazon személyt, akinek — az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett jogokon és tényeken kívül — a zálogtárgyon további zálogjoga vagy más olyan joga áll fenn, amely a vevő tulajdonszerzését akadályozza vagy tulajdonjogát korlátozza.

(4) A jogosult legalább 15 nappal az értékesítést megelőzően írásban értesíti a zálogkötelezettet az értékesítés választott módjáról, helyéről és időpontjáról. A Ptk. 257. §-ának (3) bekezdése szerinti megállapodás esetén az értesítésben az értékesítéssel megbízott személyt is meg kell jelölni, illetve — ha az értesítés a megbízottól származik — csatolni kell a zálogjogosult ilyen tartalmú nyilatkozatát.

(5) Az előzetes és a (4) bekezdésben foglalt értesítés egyidejűleg (egy iratban) is teljesíthető, ebben az esetben az (1)–(4) bekezdésben foglalt szabályokat értelemszerűen erre az értesítésre vonatkozóan kell alkalmazni. Gyorsan romló dolog esetén az értékesítés időpontját a jogosult az (1) és a (4) bekezdésben előírt időtartamra tekintet nélkül is meghatározhatja.

(6) Több jogosult által történő előzetes vagy (5) bekezdés szerinti értesítés esetén a zálogkötelezett a vele kötött megállapodásban foglalt, illetve az e rendelet szerinti kötelezettségeit — a zálogjogosultak ettől eltérő együttes rendelkezéséig vagy ennek hiányában — annak a jogosultnak az irányában köteles teljesíteni, akinek értesítése a zálogkötelezethez elsőként érkezett. Egyidejűleg (azonos napon) érkezett értesítések esetén az értesítést küldő jogosultak közül az követelheti a teljesítést, akinek kielégítési joga előbb nyílt meg.

(7) Közös értékesítés esetén a zálogkötelezett a sikeres értékesítés előmozdítása érdekében a zálogjogosulttal együttműködni köteles.

3. §

(1) Ha a zálogtárgy nincs a jogosult birtokában, a zálogjogosult az előzetes értesítésben vagy azt követően a kielégítési jogának gyakorlása érdekében írásban felhívhatja a zálogkötelezettet, hogy a zálogtárgyat a felhívásban meghatározott megfelelő időn belül bocsássa a jogosult rendelkezésére.

(2) A zálogkötelezett köteles a jogosult számára lehetővé tenni, hogy az (1) bekezdés szerinti felhívásban foglaltaknak megfelelően a zálogtárgyat birtokba vegye — ingóság esetén azt elszállítsa —, és azon a zálogszerződés szerinti jogait gyakorolja. A zálogkötelezett köteles továbbá a jogosultat olyan helyzetbe hozni, hogy az a zálogtárgyat a vele kötött megállapodásban, illetve az e rendeletben foglaltak szerint értékesíthesse, és köteles tartózkodni minden olyan magatartástól, amely a jogosultat e jogainak gyakorlásában akadályozza.

(3) Ha a zálogtárgy olyan lakóingatlan, amely esetében a zálogjogosult az ingatlan kiürített állapotban való értékesítést követelheti [Ptké. 48. § (3) bekezdés], a jogosult — az értékesítés céljából — az ingatlan kiürített állapotban való birtokba adására is igényt tarthat. A birtokba bocsátás teljesítésére legalább 3 hónapos határidőt kell szabni. A kiürített állapotban való birtokba bocsátás elmulasztása — a megszabott határidő letelte után — az ingatlan értékesítésének nem akadályozza.

(4) A jogosult birtokába kerülő zálogtárgy tekintetében — annak értékesítéséig — a zálogjogosultat megilletik mindazok a jogok, és terhelik mindazok a kötelezettségek, amelyek a kézizálogjog jogosultját illetik, illetve terhelik.

(5) Közös értékesítés esetén a zálogkötelezett a zálogtárgy kiadására csak akkor köteles, ha erre a közös értékesítésre irányuló megállapodásban kötelezettséget vállalt. Ilyen kötelezettségvállalás hiányában is köteles azonban az értékesítés érdekében a jogosultat a zálogtárgyra vonatkozó szükséges tájékoztatással ellátni, és lehetővé tenni, hogy a zálogtárgyat az értékesítés során vevőként jelentkező személyek megtekinthessék.

4. §

(1) Jagon vagy követelésen fennálló zálogjog esetén — a közhitel nyilvántartás által tanúsított ilyen zálogjog kivételével — a zálogkötelezett köteles az előzetes értesítés kézhezvételét követően haladéktalanul

a) a jogot vagy követelést keletkeztető vagy bizonyító, illetve a jog gyakorlásához vagy a követelés érvényesítéséhez szükséges iratokat a jogosultnak átadni,

b) a követelés elzálogosításáról annak kötelezettjét tájékoztatni,

feltéve, hogy ezeket korábban még nem tette meg.

(2) Ha a követelés kötelezettjét az elzálogosításról a zálogjogosult értesíti, vagy zálogjogát a jogosult a zálogjoga alapításáról való (1) bekezdés b) pontja szerinti értesítés nélkül érvényesíti, a követelés kötelezettje követelheti, hogy a zálogjogosult a zálogjoga fennállását a zálogszerződéssel, illetve az erről szóló okirat közjegyző által hitelesített másolatával igazolja.

5. §

(1) A jogosult a birtokába került zálogtárgyról, illetve a javára működtetett vagyon esetén annak elemeiről és összetételéről leltárt köteles készíteni. A leltár készítése során a zálogkötelezett részvételének lehetőségét biztosítani kell.

(2) A leltárban fel kell tüntetni, hogy annak felvételénél a zálogkötelezett jelen volt-e, jelenléte esetén pedig azt is, hogy a leltár másolatát átvette. Ha a zálogkötelezett a leltár felvételénél nem volt jelen, a leltár másolatát részére haladéktalanul meg kell küldeni.

(3) A leltárt olyan részletezésben és terjedelemben kell elkészíteni, hogy az alkalmas legyen az értékesítés elvégzésére, azt követően pedig a zálogkötelezettel való elszámolásra.

(4) Közös értékesítés esetén — ha erre bármelyik fél igényt tart — a zálogkötelezett birtokában maradt zálogtárgyokról is leltárt kell felvenni, amelyet a felek közösen készítenek el.

6. §

(1) A jogosult a zálogtárgy értékesítésére irányuló intézkedéseiről, azok időpontjának megjelölésével értékesítési naplót köteles vezetni.

(2) Az értékesítési naplóhoz csatolni kell a leltárt, az intézkedések során keletkezett és az értékesítési naplóban foglaltak igazolására alkalmas okiratokat, a zálogkötelezettnek, illetve az értékesítési naplót vezető jogosulton kívüli más zálogjogosultaknak az intézkedésekkel kapcsolatosan tett észrevételeit.

(3) A zálogkötelezett, illetve az értékesítési naplót vezető jogosulton kívüli más zálogjogosultak az értékesítési naplót megtekinthetik, arról vagy annak egyes részeiről másolatot készíthetnek.

(4) Közös értékesítés során az értékesítési naplót a felek megállapodása szerinti személy vezeti.

7. §

(1) Az értékesítést végző jogosult az értékesítésről — ha pedig a zálogtárgy a birtokába került, úgy erről is — a zálogtárgyra vonatkozóan zálogjoggal rendelkező más — értékesítésre szintén feljogosított — jogosultakat írásban azzal köteles tájékoztatni, hogy az értékesítés folyamatába az értesítés kézhezvételétől számított meghatározott, de legalább 8 napos határidőn belül bekapcsolódhatnak.

(2) Az értékesítést végző jogosulttal az (1) bekezdés szerinti bekapcsolódási szándékot írásban kell közölni, és erről egyidejűleg a zálogkötelezettet is értesíteni kell. Az értékesítés folyamatába való bekapcsolódási szándékát az értékesítési joggal rendelkező az a zálogjogosult is közölheti, aki a bekapcsolódás lehetőségéről nem kapott tájékoztatást, de zálogjoga fennállását okirattal igazolja. A bekapcsolódott zálogjogosult a zálogjoggal biztosított követelésének jogalapját és összecszerűségét igazoló okiratokat az értékesítést végző jogosultnak bemutatni köteles.

(3) Az értékesítést végző jogosult, valamint az értékesítésbe — a (2) bekezdés szerinti közléssel — bekapcsolódott zálogjogosultak a zálogtárgy birtokban tartására és értékesítésére egyhangú határozattal másik jogosultat jelölhetnek ki. E határozatról a zálogkötelezettet is tájékoztatni kell. Ilyen esetben az értékesítési naplót — annak további vezetése érdekében — a kijelölt jogosultnak kell átadni.

(4) A (3) bekezdés szerinti jogosultak egyhangú határozattal meghatározhatják vagy — ha ez már megtörtént — megváltoztathatják az értékesítés helyét, idejét és módját, valamint annak, illetve a vagyon — értékesítéséig történő — működtetésének feltételeit. Ebben az esetben a 2. § (4) bekezdésében foglaltakat megfelelően alkalmazni kell.

(5) Közös értékesítés esetén az (1) bekezdés szerinti értesítési kötelezettség a feleket egyetemlegesen terheli, az értékesítéssel összefüggésben pedig csak a zálogkötelezett hozzájárulásával hozhatók határozatok.

8. §

(1) A zálogtárgy értékesítése során a jogosult az adott helyzetben általában elvárható gondossággal köteles eljárni, ennek megfelelően a zálogtárgyat az értékesítési jogának keretei és az adott piaci körülmények között elérhető méltányos áron — a zálogkötelezett és a bekapcsolódott zálogjogosult [7. § (2) bekezdés] törvényes érdekeit is szem előtt tartva — kell értékesítenie.

(2) Ha az értékesítés nem üzletszerű kereskedelmi forgalomban az erre irányadó szabályok szerint történik, a jogosultnak az értékesítés olyan módját kell választania, amely lehetővé teszi, hogy az érintett zálogtárgy tekintetében az adott körülmények között vevőként ésszerűen számításba vehető személyek az értékesítésről tudomást szerezhessenek és egymással versengő ajánlatot tehessenek.

(3) Közös értékesítés esetén a feleknek az (1)–(2) bekezdés szabályai szerint kell eljárniuk, ha az értékesítésbe más zálogjogosult is bekapcsolódott.

(4) A (2) bekezdésben foglalt követelmény teljesítésétől a jogosult eltekinthet, illetve attól eltérhet, ha ehhez az értékesítés során a zálogkötelezett írásban hozzájárul. Ha az értékesítésbe más zálogjogosult is bekapcsolódott, az e rendelkezésben foglaltak alkalmazásához annak hozzájárulását is be kell szerezni.

9. §

(1) Az értékesítés sikertelen, ha a zálogkötelezettel kötött megállapodás szerinti határidőben és feltételek mellett a zálogtárgy értékesítése nem vezet eredményre.

(2) Az értékesítés sikertelensége esetén a felek 15 napon belül az értékesítésre újabb határidőben állapodhatnak meg, ennek hiányában a jogosult 8 napon belül köteles a zálogtárgyat a zálogkötelezettnek visszaadni, és ezt csak abban az esetben mellőzheti, ha ez utóbbi határidő lejártától számított 15 napon belül bírósági végrehajtást kezdeményez.

(3) Az értékesítésre megszabott határidő sikertelen elteltére nem hivatkozhat az a zálogkötelezett, aki a vele kötött megállapodásban foglalt, illetve az e rendelet szerinti kötelezettségeinek nem tett eleget. A kötelezettségek késedelmes teljesítése esetén a késedelem időtartamát az értékesítésre megszabott határidő számításánál figyelmen kívül kell hagyni. E ténnyől, illetve a figyelmen kívül hagyott időtartamról a zálogkötelezettet írásban tájékoztatni kell.

10. §

(1) A zálogtárgy értékesítését követően az értékesítés eredményéről a jogosult haladéktalanul írásbeli elszámolást köteles készíteni, amelynek tartalmaznia kell:

a) az értékesített zálogtárgyak leltár szerinti felsorolását,
b) a zálogtárgyak ellenében kapott vételárat egyenként, illetve összességében az értékesítés módjától függően,

c) a zálogtárgy őrzésével, fenntartásával, értékesítésével, vagyon esetén annak működtetésével, valamint az elszámolási kötelezettség teljesítésével kapcsolatosan felmerült költségeket,

d) a zálogtárgy, vagyon esetén a működtetés — zálogjogosult által beszédett — hasznait,

e) a zálogtárgyból kielégítendő követelések összegét, jogcímét, rangsorát, és ha van

f) a zálogkötelezettet megillető maradványösszeget.

(2) Az írásbeli elszámolást meg kell küldeni a zálogkötelezettnek és az értékesítésbe bekapcsolódott zálogjogosultaknak (a továbbiakban: érdekelt). Az érdekelt az elszámolással kapcsolatos kifogásait 8 napon belül — a többi érdekelttel közvetlenül közlendően — írásban jelentheti be a jogosultnak, amelyre az érdekeltek további 8 napon belül tehetnek észrevételt.

(3) Kifogás esetén — az észrevételekre figyelemmel — a jogosult az írásbeli elszámolást fenntartja vagy módosítja. Erről az érdekelteket írásban és azzal tájékoztatja, hogy a figyelembe nem vett kifogásaikat, illetve észrevételeiket a továbbiakban bírósági úton, nem peres eljárás keretében érvényesíthetik. Ha az eljárás megindítását az érdekelt a tájékoztatás közlésétől számított 15 napon belül igazolja, a jogosult az értékesítés során befolyt összeget vagy annak vitatott részét köteles bírósági letétbe helyezni.

(4) A (3) bekezdés szerinti nem peres eljárás megindítása iránti kérelmet a zálogkötelezett lakóhelye szerint illetékes helyi bírósághoz kell benyújtani.

(5) Kifogás vagy az eljárás megindítása igazolásának hiányában a jogosult az (1) bekezdés b) és d) pontjában foglalt tételeket összesíti, abból levonja a c) pont szerint elszámolható költségeket, majd a fennmaradó összeget az e) pontban foglaltaknak megfelelő rangsor szerint és mértékben a zálogjogosultak között felosztja, ezt követően pedig kiadja a zálogkötelezettnek az (1) bekezdés f) pontja szerinti maradványösszeget.

(6) Közös értékesítés esetén írásbeli elszámolást csak akkor kell készíteni, ha a felek ebben megállapodtak vagy az értékesítésbe más zálogjogosult is bekapcsolódott.

11. §

Ez a rendelet a kihirdetését követő 30. napon lép hatályba.

Dr. Medgyessy Péter s. k.,
miniszterelnök

A Kormány tagjainak rendeletei

A belügyminiszter és a pénzügyminiszter 4/2003. (I. 30.) BM—PM együttes rendelete

**a Nemzetközi Bűnügyi Együttműködési Központ
jogállásáról, részletes feladat- és hatásköréről,
valamint a magyar bűnüldöző hatóságok és az Európai
Rendőrségi Hivatal közötti nemzetközi
együttműködésről szóló 4/2002. (I. 30.) BM—PM
együttes rendelet módosításáról**

Az Európai Unió bűnüldözési információs rendszere és a Nemzetközi Bűnügyi Rendőrség Szervezete keretében megvalósuló együttműködésről és információcseréről szóló 1999. évi LIV. törvény 17. §-ában, valamint a Magyar Köztársaság és az Európai Rendőrségi Hivatal között Budapesten, 2001. október 4-én aláírt Együttműködési Megállapodás kihirdetéséről szóló 2001. évi LXXXIX. törvény 5. §-ában kapott felhatalmazás alapján a következőket rendeljük el:

1. §

A Nemzetközi Bűnügyi Együttműködési Központ jogállásáról, részletes feladat- és hatásköréről, valamint a magyar bűnüldöző hatóságok és az Európai Rendőrségi Hivatal közötti nemzetközi együttműködésről szóló 4/2002. (I. 30.) BM—PM együttes rendelet 3. §-ának e) pontja, valamint 10. §-ának (1) bekezdésében a „ , valamint az APEH Bűnügyi Igazgatósága” szövegrész hatályát veszti.

2. §

Ez a rendelet a kihirdetését követő 3. napon lép hatályba.

Pál Tibor s. k.,
belügyminisztériumi
politikai államtitkár

Dr. László Csaba s. k.,
pénzügyminiszter

A földművelésügyi és vidékfejlesztési miniszter 4/2003. (I. 30.) FVM rendelete

**az Agrárintervenció Központ létesítéséről szóló
108/1997. (XII. 29.) FM rendelet módosításáról**

Az agrárgazdaság fejlesztéséről szóló 1997. évi CXIV. törvény 10. §-a (2) bekezdésének d) pontjában, valamint

az államháztartásról szóló 1992. évi XXXVIII. törvény 88. §-ának (1) bekezdésében kapott felhatalmazás alapján — a pénzügyminiszterrel egyetértésben — figyelemmel az Európai Unió intézményrendszereihez való kapcsolódás szervezetfejlesztési igényeire, az Agrárintervenció Központ létesítéséről szóló 108/1997. (XII. 29.) FM rendeletet (a továbbiakban: R.) a következők szerint módosítom:

1. §

Az R. a következő 1/A. és 1/B. §-okkal egészül ki.

„1/A. § A Központ az Európai Mezőgazdasági Orientációs és Garancia Alapból (a továbbiakban: EMOGA) finanszírozott támogatások lebonyolítására szolgáló fejezeti kezelésű előirányzat feletti részjogkörrel, kezelői jogosultsággal rendelkezik.

1/B. § A Központ EMOGA-hoz, illetve a Halászati Orientációs Pénzügyi Eszközhöz (a továbbiakban: HOPE) kapcsolódó, az utalványozáshoz szükséges kincstári számlák tulajdonosa.”

2. §

Az R. a következő 2/A. §-sal egészül ki.

„2/A. § (1) A Központ ellátja az EMOGA kifizető ügynökségi és más végrehajtási feladatait

a) a közvetlen támogatások,

b) az Európai Unió külpiaci intézkedései, a mezőgazdasági és élelmiszertermékek importjának kezeléséhez kapcsolódó feladatok kivételével,

c) az Európai Unió belpiaci intézkedései,

d) az intervenció intézkedések, valamint

e) az EMOGA Garancia Részlegéből finanszírozott vidékfejlesztési intézkedések tekintetében.

(2) A Központ

a) ellátja az egyes közösségi termékpálya rendtartások szabályozási eszközeivel kapcsolatos feladatokat,

b) megállapítja a kifizetések engedélyezése keretében az igénylő részére a közösségi előírásoknak megfelelő eljárás keretében a kifizetendő összeget,

c) rendelkezik a kifizetések teljesítése keretében a Magyar Államkincstár Rt. felé a jogosnak ítélt támogatások végső kedvezményezett részére történő átutalásáról,

d) biztosítja a kifizetések elszámolása keretében az EMOGA terhére teljesített kifizetések elkülönített, naprakész nyilvántartását,

e) ellátja a kifizetések alapjául szolgáló adatok ellenőrzését,

f) ellátja az egyes közösségi termékpálya rendtartások keretében az EMOGA javára történő befizetésekkel kapcsolatos feladatokat.

(3) A Központ ellátja az EMOGA Orientációs Részlegéből, valamint a HOPE-ből finanszírozott támogatások

vonatkozásában a részére — külön jogszabály alapján — átdadott feladatokat:

- a) a végrehajtás körébe tartozóan:
 - aa) a pályázati felhívások elkészítését és közzétételét,
 - ab) a támogatásra benyújtott pályázatok értékelését és kiválasztását a rangsorolási feltételek alkalmazásával,
 - ac) a pályázatoknak a jogosultság feltételei szempontjából történő ellenőrzését, különös tekintettel a közbeszerzési rendelkezések betartására,
 - ad) a Központ és a kedvezményezett közötti szerződéskötést,
 - ae) a projekt jóváhagyását megelőzően, majd azt követően az azokkal kapcsolatos helyszíni ellenőrzések végzését,
 - af) a folyamatban levő projektek megvalósítását segítő intézkedések megtételét, a kedvezményezett részéről a támogatás ellenében vállalt kötelezettségek megvalósításának folyamatos figyeléséhez kapcsolódóan (monitoring tevékenység),
 - ag) beszámoló készítését — meghatározott mutatók alapján — a támogatásból megvalósuló intézkedések, valamint az egész program teljesítésének előrehaladásából származóan,
 - ah) a projekt költségeihez való közösségi hozzájárulásra vonatkozóan a kedvezményezett tájékoztatását;
 - b) a kifizetés körébe tartozóan:
 - ba) a támogatás kifizetése iránti igények ellenőrzését,
 - bb) a benyújtott dokumentumok vizsgálata és helyszíni ellenőrzések végzését a támogatási igény és a fizetési kötelezettség jogosultságának megállapítására irányulóan,
 - bc) a kifizetések engedélyezésével kapcsolatos feladatokat,
 - bd) kifizetések teljesítésével összefüggő feladatokat,
 - be) a vállalt pénzügyi kötelezettségek és a teljesített kifizetések nyilvántartásából és könyvelésével együttjáró feladatokat, továbbá
 - bf) a támogatás kifizetése után annak ellenőrzését, hogy a végső kedvezményezettek a támogatási jogosultság szerződésben meghatározott feltételeit változatlanul betartják.
- (4) Az Integrált Igazgatási és Ellenőrzési Rendszer (IIER) működtetése a Központ feladatkörébe tartozik.
- (5) A Központ (2) bekezdés c) és d) pontjában, illetve a (3) bekezdésben megjelölt feladatok kivételével, a Központ felelősségének megtartásával e §-ban meghatározott feladatait, így különösen az IIER tekintetében
- a) a mezőgazdasági parcellák azonosítását, különös tekintettel az ortofotók alapján létrehozott fizikai blokkokra épülő Mezőgazdasági Parcella Azonosító Rendszer (MePAR) létrehozására, annak éves változásvezetésére és felújítására, az évenkénti támogatás igénylőcsomag részét képező blokkterkép mellékleteket minden gazdaságra egyedileg történő előállítására, valamint a területalapú támogatási kérelemcsomagok táblánkénti, távérzékeléses ellenőrzésére és annak dokumentálására,
 - b) az egyedi állatazonosítást és nyilvántartást,

c) az igénylések kitöltéshez nyújtott tájékoztatást és segítséget, valamint az adatok elsődleges rögzítését, más szervezetekre delegálhatja, és ennek keretében a Központ a feladatot és a beszámoltatást részletesen meghatározó megállapodást köthet.”

3. §

Az R. a következő 3/A. §-sal egészül ki:

„3/A. § A Központ feladatai ellátására területi szerveket működtet.”

4. §

(1) Ez a rendelet — a (2) bekezdésben foglalt kivétellel — a Magyar Köztársaságnak az Európai Unióhoz történő csatlakozásáról szóló nemzetközi szerződést kihirdető törvény hatálybalépésének napján lép hatályba.

(2) A rendelet 3. §-a 2004. január 1-jén lép hatályba.

Dr. Németh Imre s. k.,
földművelésügyi és vidékfejlesztési miniszter

A gazdasági és közlekedési miniszter 5/2003. (I. 30.) GKM rendelete

a hajózási képesítésekről szóló 15/2001. (IV. 27.) KöViM rendelet módosításáról

A víziközlekedésről szóló 2000. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Vkt.) 88. §-a (2) bekezdésének s) pontjában kapott felhatalmazás alapján — figyelemmel a Vkt. 26. §-ának (1) bekezdésére is — az oktatási miniszterrel egyetértésben — a következőket rendelem el:

1. §

A hajózási képesítésekről szóló 15/2001. (IV. 27.) KöViM rendelet 14. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„14. § Ez a rendelet — a hajózási egészségi alkalmasság feltételeiről és vizsgálati rendjéről szóló 21/2002. (XI. 8.) GKM—ESZCSM együttes rendelettel együtt — a Magyar Köztársaság és az Európai Közösségek és azok tagállamai között társulás létesítéséről szóló, Brüsszelben, 1991. december 16. napján aláírt Európai Megállapodás tárgykörében, a Megállapodást kihirdető 1994. évi I. törvény 3. §-ával összhangban az Európai Közösségek következő jogszabályaival összeegyeztethető szabályozást tartalmaz:

— a Tanács 96/50/EK irányelve a Közösség belvízi útjain való áru- és utasszállításhoz szükséges nemzeti hajóvezetői bizonyítványok megszerzési feltételeinek harmonizálásáról,

— a Tanács 91/672/EK irányelve a belvízi áru- és személyszállításban használatos nemzeti hajóvezetői bizonyítványok kölcsönös elismeréséről,

— az Európai Parlament és a Tanács 2001/25/EK irányelve a tengerészek minimális képzettségi szintjéről.”

2. §

Ez a rendelet a kihirdetése napján lép hatályba.

Dr. Csillag István s. k.,
gazdasági és közlekedési miniszter

A pénzügyminiszter 2/2003. (I. 30.) PM rendelete

a számla, egyszerűsített számla és nyugta adóigazgatási azonosításáról, valamint a nyugta adását biztosító pénztárgép és taxaméter alkalmazásáról szóló 24/1995. (XI. 22.) PM rendelet módosításáról

Az adózás rendjéről szóló 1990. évi XCI. törvény 96. §-ának (3) bekezdésében, valamint az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény (a továbbiakban: Áfa-tv.) 71. §-ának (5) bekezdésében kapott felhatalmazás alapján a következőket rendelem el:

1. §

A számla, egyszerűsített számla és nyugta adóigazgatási azonosításáról, valamint a nyugta adását biztosító pénztárgép és taxaméter alkalmazásáról szóló 24/1995. (XI. 22.) PM rendelet (a továbbiakban: R.) 6. §-a a következő (5) és (6) bekezdéssel egészül ki:

„(5) Pénztárgép (taxaméter) használójának személyében bekövetkező változás esetén adómemóriát kell cserélni, az adómemóriát és az adatokat tartalmazó bizonylatokat a használó köteles az elévülési időn belül megőrizni.

(6) Visszavont forgalmazási engedélyű pénztárgép (taxaméter) használójának személyében történő változás esetén a pénztárgép adómemóriájának cseréje tilos. Ezen pénztárgépek (taxaméterek) sem új, sem használt állapotban nem értékesíthetők, más használatába nem adhatók. Adómemóriájuk csak a memória megtelte vagy meghibásodása miatt cserélhető, amennyiben az APEH elnöke azt engedélyezte.”

2. §

Az R. 7/A. §-a és annak alcíme helyébe a következő rendelkezés lép:

„Kis- és nagykereskedelmi értékesítések bizonylatolási kötelezettségének különös szabályai

7/A. § (1) Kis- és nagykereskedelmi értékesítés esetén készpénzzel vagy készpénz-helyettesítő eszközzel történő fizetés mellett, az eladó köteles a vevő szándékától függetlenül az Áfa-tv.-ben szabályozott adattartalmú számlát, egyszerűsített számlát, számlát helyettesítő okmányt kiállítani, ha az értékesítés bármely termékfajtából eléri vagy meghaladja a 2. számú mellékletben előírt mennyiséget, és — nem jövedéki termék esetén — az értékesítés adóval növelt összesített értéke eléri, vagy meghaladja az 50 000 forintot. A bizonylatnak ilyenkor tartalmaznia kell az értékesített áru pontos megnevezését és annak egyedi beazonosítását lehetővé tevő adatait (fajta, méret stb.).

(2) Az egyéb áruk 2. számú melléklet 2. pontjában meghatározott mennyiség ötszörösét elérő értékesítése esetén a vevő adóalanynak adóalanyiságát az R. 1. § (3) bekezdésében foglalt előírásnak megfelelően igazolnia kell.

(3) Az (1) bekezdés alkalmazásában:

1. *Nagykereskedelem:*

a) az új és használt cikkek (átalakítás nélküli) viszonteladása kiskereskedőknek, ipari, kereskedelmi, intézményi vagy szakmai felhasználóknak vagy más nagykereskedőknek;

b) áru beszerzése vagy áru értékesítése érdekében kifejtett ügynöki tevékenység a következők részére: nagykereskedőknek, közvetítő kereskedőknek ipari elosztó szervezeteknek, exportőröknek, importőröknek, szövetkezeti beszerző társulásoknak, a kereskedelmi vagy árubrókereknek, a bizományosi kereskedőknek és ügynököknek, felvásárlóknak, a mezőgazdasági termékek értékesítésével foglalkozó felvásárlóknak és szövetkezeteknek;

c) nagykereskedelmi értékesítés keretében végzett felvásárlás.

2. *Kiskereskedelem:*

a) az új és használt személyi és háztartási cikk (átalakítás nélküli) értékesítése üzletben, csomagküldő szolgáltatón keresztül, postai utánvétellel, házaló és utcai árus által a fogyasztók széles körében személyi vagy háztartási használatra;

b) a bizományosi, ügynöki kiskereskedelem.”

3. §

(1) Az R. az e rendelet *mellékletében* foglalt 2. számú melléklettel egészül ki, egyidejűleg az R. eredeti melléklete 1. számú mellékletre változik, továbbá az R. 3. §-ában a „melléklet” szövegrész helyébe az „1. számú melléklet” szövegrész lép.

(2) Az R. 7. §-ának (1) bekezdésében az „SZJ 091232 és 091250” szövegrész helyébe az „SZJ 60.22.11.” szövegrész lép.

4. §

(1) Ez a rendelet — a (2) és (3) bekezdésekben foglalt kivételekkel — 2003. április 15. napján lép hatályba, rendelkezéseit a 2003. április 14. napját követően teljesített értékesítések esetén kell alkalmazni.

(2) E rendelet 1. §-a 2004. január 1. napján lép hatályba.

(3) E rendelet 3. §-ának (2) bekezdése e rendelet kihirdetésének napján lép hatályba.

*Dr. László Csaba s. k.,
pénzügyminiszter*

Melléklet

a 2/2003. (I. 30.) PM rendelethez

„2. számú melléklet
a 24/1995. (XI. 22.) PM rendelethez.

A rendelet 7/A. §-a alapján az alábbi mennyiséget meghaladó értékesítések esetén kötelező számlát, egyszerűsített számlát, számlát helyettesítő okmányt kiállítani:

1. A jövedéki adóról és a jövedéki termékek forgalmazásának különös szabályairól szóló 1997. évi CIII. törvény 72. §-ának (11) bekezdésében meghatározott mennyiséget meghaladó jövedéki termékek esetében.

2. Egyéb áruk esetén:

—500	forint egyedi érték (egy-ségár) alatt fajtánként	100 db
500—5000	forint egyedi érték (egy-ségár) esetén fajtánként	10 db
5001—	forint egyedi érték (egy-ségár) felett fajtánként, készletenként	5 db”

**A pénzügyminiszter
3/2003. (I. 30.) PM
rendelete**

**a pénzügyminiszter hatáskörébe tartozó szakképesítések
szakmai vizsgáinak szervezésére feljogosított
intézményekről**

A szakképzésről szóló — módosított — 1993. évi LXXVI. törvény 13. §-ának (1) bekezdésében foglalt felhatalmazás alapján a következőket rendelem el:

1. §

(1) Az egyes szakképesítések megszerzésére irányuló vizsgák szervezésére feljogosított intézményeknek — a vizsga szervezése szerinti illetékességére is kiterjedő — felsorolását e rendelet *melléklete* tartalmazza.

(2) Az intézmény (1) bekezdésben megállapított jogosultsága 2006. december 31-ig érvényes.

2. §

(1) Ez a rendelet 2003. február 1-jén lép hatályba.

(2) Ez a rendelet hatálybalépésével egyidejűleg hatályát veszti a pénzügyminiszter ágazatába tartozó szakképesítések szakmai és vizsgáztatási követelményeiről szóló 2/1995. (II. 22.) PM rendelet 22. számú melléklete.

Dr. László Csaba s. k.,
pénzügyminiszter

Melléklet a 3/2003. (I. 30.) PM rendelethez.

[illegible]

	Intézmény megnevezése	Székhelyének címe	71 3437 01 Adótanácsadó	52 3440 01 Banki ügyintéző/banki befektetési termék-ismerető	54 3441 01 Banki tanácsadó/szakképesített bankreferens	52 3440 02 Biztosítási ügyintéző	52 3440 03 Biztosításközvetítő	54 3441 02 Biztosítási tanácsadó	54 3436 03 Mérlegképes könyvelő	71 3437 04 Okleveles adószakértő	71 3437 03 Okleveles pénzügyi revizor	52 3432 04 Pénzügyi-számviteli ügyintéző	54 3436 04 Pénzügyi-számviteli szakellenőr	54 3436 05 Pénzügyi tanácsadó	52 3432 03 Vállalkozási ügyintéző	51 3433 01 Vámkezelő	54 3433 04 Vámügyintéző
3.	Külkereskedelmi Oktatási és Továbbképző Központ Kft.	1055 Budapest, Falk Miksa u. 1.							X			X				X	X
4.	Magyar Iparszövetség Oktatási Központ Kft.	1139 Budapest, Hajdú u. 18—24.		X								X			X		
5.	Magyar Könyvvizsgáló Kamara Oktatási Központ Kft.	1075 Budapest, Károlyi krt. 13—15.	X	X					X	X	X	X	X	X	X		
6.	Nemzetközi Bankárképző Központ Rt.	1022 Budapest, Csopaki u. 6—8.		X	X												
7.	Penta Unió Oktatási Centrum Kft.	7622 Pécs, Czinderi u. 6.	X	X			X		X	X	X	X	X	X	X	X	X
8.	Perfekt Gazdasági Tanácsadó, Oktatási és Kiadó Rt.	1075 Budapest, Rumbach S. u. 15/A.	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
9.	BGF—PSZF kar, Továbbképzési és Szakképzési Központ	1149 Budapest, Buzogány u. 10—12.	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
10.	SALDO Pénzügyi Tanácsadó és Informatikai Rt.	1135 Budapest, Mór u. 2—4.	X	X	X				X	X	X	X	X	X	X		
11.	Trainex Pénzügyi, Vállalkozásfejlesztési és Oktatási Kft.	2252 Tóalmás, Kossuth Lajos u. 68.														X	X
12.	Vám- és Pénzügyőri Iskola	1108 Budapest, Harmat u. 202.														X	X

A pénzügyminiszter és a belügyminiszter 4/2003. (I. 30.) PM—BM együttes rendelete

**a helyi önkormányzatokat 2003. évben megillető
normatív állami hozzájárulásokról, normatív, kötött
felhasználású támogatásokról, személyi
jövedelemadóról, valamint a helyi önkormányzatok
bevételeinek aránytalanságát mérsékelő kiegészítésről,
illetve beszámításról***

A Magyar Köztársaság 2003. évi költségvetéséről szóló 2002. évi LXII. törvény (a továbbiakban: KT) 15. § (2) bekezdésében és 16. § (1) bekezdés *d*) pontjában kapott felhatalmazás alapján — figyelemmel a 4. számú mellékletben foglaltakra — a következőket rendeljük el:

* A rendelet mellékleteit a Magyar Közlöny 2003. évi 9. számának II. kötete tartalmazza, melyet az érintett előfizetők (helyi önkormányzatok, minisztériumok stb.) kérés nélkül megkapnak, a többi előfizetőnek — kérés esetén — megküldjük (telefon: 266-9290/237 és 238 mellék; fax: 338-4746; postacím: 1394 Budapest 62, Pf. 357).

1. §

(1) A helyi és a helyi kisebbségi önkormányzatok (a továbbiakban: helyi önkormányzatok) számára a KT 3. számú melléklete és a 4. számú mellékletének *B*) I. pontja alapján megállapított normatív állami hozzájárulásokat és normatív részesedésű átengedett személyi jövedelemadót — a helyi önkormányzatok adatszolgáltatásából számított mutatószámok és a KT szerinti fajlagos összegek figyelembevételével — helyi önkormányzatokként és jogcímenként részletezve e rendelet 1. számú melléklete tartalmazza.

(2) A helyi önkormányzatokat a KT 8. számú melléklete és a 4. számú mellékletének *B*) I. pontja alapján megillető normatív, kötött felhasználású támogatásokat és normatív részesedésű átengedett személyi jövedelemadót — a helyi önkormányzatok adatszolgáltatásából számított mutatószámok és támogatási összegek figyelembevételével — helyi önkormányzatokként és jogcímenként részletezve e rendelet 2. számú melléklete tartalmazza.

(3) Helyi önkormányzatokként részletezve

a) az (1) bekezdésben felsorolt normatív állami hozzájárulások és normatív részesedésű átengedett személyi jövedelemadó együttes összegét,

b) a (2) bekezdésekben felsorolt normatív, kötött felhasználású támogatások és normatív részesedésű átengetett személyi jövedelemadó együttes összegét,

c) a KT 19. §-a (2) bekezdésében foglalt, a települési önkormányzatok közigazgatási területére kimutatott személyi jövedelemadó 10%-át,

d) a KT 4. számú melléklete B) II. pontja alapján a megyei önkormányzatokat normatíván megillető személyi jövedelemadó összegeit,

e) a KT 4. számú mellékletének B) III. pontja szerint a települési önkormányzatokat a bevételeikben meglévő aránytalanság mérséklése érdekében megillető kiegészítés vagy csökkenés összegeit,

f) e bekezdés a)–e) pontjaiban foglalt források együttes összegét e rendelet 3. számú melléklete tartalmazza.

2. §

Ez a rendelet a kihirdetését követő 3. napon lép hatályba.

Dr. László Csaba s. k.,
pénzügyminiszter

Dr. Lamperth Mónika s. k.,
belügyminiszter

III. rész HATÁROZATOK

A Kormány határozatai

A Kormány 1005/2003. (I. 30.) Korm. határozata

a közigazgatási hatósági eljárás általános szabályairól szóló törvény szabályozási koncepciójáról

A Kormány

1. a további munka alapjául elfogadja a közigazgatási hatósági eljárás általános szabályairól szóló törvény 2. számú melléklet szerinti szabályozási koncepcióját (a továbbiakban: koncepció), valamint a törvénytervezet előkészítésével kapcsolatos feladatok 1. számú melléklet szerinti ütemtervét;

2. a közigazgatási hatósági eljárások korszerű és hatékony rendszerének kialakítása érdekében az alábbi prioritások érvényesítését tartja szükségesnek:

a) a szabályozási modell tekintetében fenn kell tartani a közigazgatási eljárásfajták három kategóriába sorolását (általános szabályok, szubszidiárius szabályok, kivett eljárások), amelyen belül az általános szabályozás az elsődleges szerep;

b) el kell érni, hogy a törvény hatálya alól kivett eljárásokban is érvényesüljenek a törvény alapvető, garanciális jelentőségű rendelkezései;

c) kiemelt figyelmet kell fordítani az ügyfelek terheinek csökkentésére és az ügyféli jogok garanciális szabályainak fejlesztésére;

d) törekedni kell a lakosságot tömegesen érintő, speciális szakértelmet nem igénylő közigazgatási hatósági ügyek ügyintézési határidejének lényeges csökkentésére;

e) jelentősen fokozni kell a jogorvoslati rendszer és végrehajtási eljárás hatékonyságát;

f) ki kell alakítani a közigazgatási hatóságok nemzetközi együttműködésének eljárásjogi és — jogsegélyegyezményekre épülő — nemzetközi jogi feltételeit;

g) meg kell teremteni az elektronikus ügyintézés fokozatos bevezetésének eljárásjogi, adatbiztonsági, továbbá a szükséges fejlesztésekkel az információ-technológiai és számítástechnikai feltételeit.

3. a koncepció alapján kidolgozott törvénytervezetet az új jogintézmények bevezetéséhez szükséges forrásigény felméréséről szóló kiegészítéssel megtárgyalja;

Felelős: belügyminiszter
igazságügy-miniszter
Miniszterelnöki Hivatal vezető miniszter
pénzügyminiszter

Határidő: 2003. május 16.

4. elrendeli a koncepcióban foglaltakra és az ítéletábrák létrehozására figyelemmel — az Országos Igazságszolgáltatási Tanács bevonásával — a közigazgatási bírászkodás hatékonyságának növelését és szakmai színvonalának emelését szolgáló szervezeti és eljárási törvények módosításának kidolgozását és a Kormány elé terjesztését.

Felelős: igazságügy-miniszter

Határidő: 2003. november 15.

A miniszterelnök helyett:

Dr. Kiss Elemér s. k.
a Miniszterelnöki Hivatal vezető miniszter

1. számú melléklet

az 1005/2003. (I. 30.) Korm. határozathoz

Ütemterv a közigazgatási hatósági eljárás általános szabályairól szóló törvény szabályozási koncepciójával összefüggő feladatok elvégzéséről

1. A minisztériumok és az országos hatáskörű szervek összegyűjtik azokat a jogszabályokat, amelyek alapján első- vagy másodfokú hatósági hatáskörben járnak el, és a jogszabályok jegyzékét — a jelen kormányhatározat közzétételét követő 30 napon belül — eljuttatják a belügyminiszterhez.

2. A külügyminiszter megvizsgálja a közigazgatási jogsegély tárgyában létrejött többoldalú nemzetközi egyezményekhez való csatlakozás lehetőségét és feltételeit, és a vizsgálat eredményéről 2003. február 15-ig tájékoztatja a belügyminisztert.

3. A minisztériumok és az országos hatáskörű szervek összegyűjtik és szabályozási szintenként jegyzékbe foglalják az irányítási jogkörükbe tartozó igazgatási területek különös eljárási szabályait, majd 2003. szeptember 30-ig megvizsgálják ezek összhangját a közigazgatási hatósági eljárás általános szabályaival, továbbá javaslatot tesznek az ügyintézési határidők csökkentésére. Ezzel egyidejűleg elvégzik az érintett jogszabályok Kormány által meghatározott szempontok szerinti deregulációs célú felülvizsgálatát.

4. A közigazgatási hatósági eljárás általános szabályairól szóló törvény kidolgozásáért felelős miniszterek a törvény kihirdetése után koordinációs feladatokat látnak el a különös eljárási szabályok felülvizsgálatánál. A miniszterek és az országos hatáskörű szervek vezetői a törvény kihirdetését követő 60 napon belül megküldik a belügyminiszternek a tevékenységi körükbe tartozó törvényi és kormányrendeleti szintű különös eljárási szabályok módosítására irányuló — szerkesztett és indokolással ellátott — javaslataikat, továbbá a miniszteri rendeleti szintű eljárási szabályok módosítására vonatkozó szakmai javaslatokról szóló tájékoztatást.

5. A koordinációért felelős miniszterek 2003. április 1-jéig létrehozzák a Közigazgatási Eljárási Szakértő Bizottságot és annak bevonásával megvizsgálják a 4. pontban meghatározott módosítási javaslatok, valamint az új eljárási törvény összhangját, majd a szükséges módosító rendelkezéseket egy-egy törvény-, illetve kormányrendelet-tervezetbe foglalva — az új eljárási törvény kihirdetésétől számított 150 napon belül — a Kormány elé terjesztik.

6. A helyi önkormányzatok a törvény hatálybalépésének napjáig gondoskodnak az új eljárási törvény és az önkormányzati rendeletbe foglalt különös eljárási szabályok összhangjának megteremtéséről.

7. Fel kell készülni az új eljárási törvény alkalmazásában érintettek oktatására, valamint a lakosság széles körű tájékoztatására.

2. számú melléklet

az 1005/2003. (I. 30.) Korm. határozathoz

A közigazgatási hatósági eljárás általános szabályairól szóló törvény (Ket.) szabályozási koncepciója

1. A szabályozás jelentősége, sajátosságai és alapvető célja

1.1. A jogi szabályozás társadalompolitikai jelentősége alapvetően három okra vezethető vissza.

a) Az első és legfontosabb a közigazgatási szervek hatáskörébe tartozó ügyek nagy tömege évi sokmillió nagyságrendje. Ez abból ered, hogy a közigazgatás látja el az állampolgárokat hatósági igazolványokkal, kiadja a különböző hatósági engedélyeket, kötelezettségeket állapít meg, jogvitákat bírál el, egy sor különböző hatósági nyilvántartást vezet és széles körben végez hatósági ellenőrzést. Amíg tehát sok ember élete folyamán még tanúként sem fordul meg a bíróságon, addig a közigazgatással való kapcsolat elkerülhetetlen, hiszen a közigazgatási szervek tevékenysége átszövi mindennapi életünket. Alapvető fontosságú tehát, hogy a közigazgatás gyors, egyszerű, az állampolgárok számára is áttekinthető eljárás keretében, ugyanakkor a törvények következetes megtartásával és a különféle szakmai szempontok érvényre juttatásával járjon el.

b) A közigazgatás széles körben lát el látszólag egyszerű rutinügyeket. Nem szabad azonban figyelmen kívül hagyni, hogy például a kábítószeres terjedése megnöveli az olyan rutin eljárások jelentőségét, mint amilyen az utasforgalom keretében tartott vámellenőrzés. Ugyanakkor közigazgatási hatáskörbe tartoznak kiemelkedő jelentőségű ügyek is, amelyek nem pusztán az esetenként több milliárdos beruházási összeg miatt fontosak, hanem amiatt is, mert gyakran állampolgárok nagytömegeit érintik (pl. repülőtér építés engedélyezése). Az ilyen ügyek esetenként egy vagy több település — nem ritkán az egész ország — közvéleményét foglalkoztatják, indulatokat keltenek, s egymással ellentétes érdekek egyeztetését és az optimális megoldási mód kiválasztását igénylik. Elengedhetetlen tehát, hogy az említett ügyekben a lakosság érintett csoportja hiteles tájékoztatást kapjon, módja legyen akár közvetlenül, akár társadalmi szervezetei vagy önszerveződő csoportjai útján részt venni az eljárásban, megismerje eljárási jogait, a hatóság pedig — szükség esetén szakhatóságok bevonásával, illetőleg más szakértői bázisra támaszkodva — a különböző érdekek feltárása és mérlegelése, valamint a reálisan várható összes követelmény figyelembevétele után döntson.

c) Vannak olyan közigazgatási ügyek — például a közegészségügy, az állategészségügy, a pénzügyi tevékenység körében —, amelyek az emberi élet védelmére, a tömeges egészségkárosodás veszélyének elhárítására vagy más, kiemelkedően fontos érdekre való tekintettel azonnali és hatékony intézkedést követelnek a közigazgatástól. Bár ilyen helyzetben a vázolt körülmények folytán a gyorsaság az alapvető szempont, ez nem vezethet az érintettek teljes kiszolgáltatottságához, így például a jogorvoslati jogtól való megfosztásához.

1.2. A modern államok jogrendszerében általában három „nagy” eljárásjog létezik: a büntető, a polgári és a közigazgatási eljárásjog. Az első két jogterületen a büntető és a polgári anyagi jog kodifikációjával szinte párhuzamosan az eljárásjogok egyetlen törvénybe foglalására is sor került. Ezzel ellentétben a közigazgatás területén, ahol — figyelemmel arra is, hogy az anyagi jogi szabályok egyetlen törvénybe foglalása nem lehetséges — sokáig az volt az

uralkodó felfogás, hogy a közigazgatási eljárásjog az egyes eljárásfajták eltérő sajátosságai miatt eleve alkalmatlan az átfogó szabályozásra, hagyni kell tehát az „ahány eljárás-fajta, annyiféle eljárási szabályozás” elv érvényre jutását, s nem kell semmiféle egységesítésre törekedni.

Azonban a XX. század húszas évtizedétől kezdődően — jórészt az osztrák eljárási törvény hatására — kibontakozott a közigazgatási eljárásjogban egyfajta egységesítési törekvés, amely a polgári és a büntető eljárási törvényektől eltérően nem tűzte célul a kódex jellegű, tehát valamennyi eljárási rendelkezést egy törvénybe foglaló jogi szabályozás kialakítását, hanem eleve tudomásul vette az egyes eljárás-fajták között ténylegesen meglévő — indokolt mértékű — különbségeket és ezzel együtt a nem szükségképpen törvénybe foglalt különös eljárási rendelkezések létjogosultságát.

Ugyanakkor el kívánta érni, hogy a közigazgatási eljárásjog két részből — az általános és a különös szabályokból — álló normaanyaga egységes rendszert alkosson, amelyen belül érvényre jutnak bizonyos garanciális szabályok, s a különös eljárási szabályok csak ott és annyiban térnek el az általános szabályoktól, ahol és amennyiben ezt az adott eljárásfajta sajátosságai feltétlenül megkövetelik.

Ma már szinte jogállami követelménynek tekinthető a közigazgatási eljárás általános szabályairól szóló törvény létezése, ugyanakkor az egyes országokban a fenti elvek érvényre juttatása egymástól különböző szabályozási modellek segítségével történik.

1.3. A koncepció alapkérdése, hogy milyen legyen az új törvény rendelkezéseinek „irányultsága”: a törvény rendelkezései „ügylébarát” vagy „hatóságbarát” jellegűek legyenek-e. Erre a kérdésre csak bizonyos megszorításokkal lehet egyszólatos választ adni. A nehézséget az okozza, hogy a közigazgatás egyszerre jelenti az ügyfelek kiszolgálását e szó legnemesebb értelmében, illetőleg a jogszabályokban meghatározott állami akarat érvényre juttatását, ha kell, az ügyfelek akaratának ellenében is, szükség esetén kényszerintézkedések és szankciók alkalmazásával.

Alapvetően tehát a törvénynek arra kell törekednie, hogy ahol csak lehet megkönnyítse az ügyfelek dolgát, még annak árán is, hogy bizonyos eljárási terheket levesz az ügyfél válláról, és azokat a hatóságra hárítja át. Erre tipikus példa az úgynevezett szakhatósági modell. Az ügyfél eljárási terheinek részleges áthárítását az teszi lehetővé, hogy a közigazgatás széles körű információs bázisra támaszkodhat, illetőleg a különböző közigazgatási szervek között rendszeres munkakapcsolat áll fenn, amelynek révén képesek az ügyfelek tehermentesítésére.

Közvetett módon azonban akkor is „ügylébarát” a közigazgatás, amikor az érintett ügyfélnek nem tetsző döntést hoz: szankcióval sújtja az eljárást indokolatlanul késleltető vagy a jogerős döntésben foglalt kötelezettségét nem teljesítő ügyfelet. Közérdek fűződik ugyanis ahhoz, hogy a közigazgatási eljárások minél gyorsabban lezáruljanak, illetőleg a jogerős határozat teljesedésbe menjen. Egy

üzem működésének környezetvédelmi okokból történő felfüggesztése jelentős hátrányt okozhat ugyan az üzem tulajdonosának, ugyanakkor súlyos környezeti ártalmaktól védi meg a környék lakosságát.

2. Az átfogó felülvizsgálat és az új törvény megalkotásának indokai

Az államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló 1957. évi IV. törvény (Et.) 1981. évi I. törvénnyel megreformált változata (Áe.) nem minden ízében elavult. Épp ellenkezőleg: szép számmal vannak olyan rendelkezései, amelyek az évtizedek során mélyen beivódtak a közigazgatási jogalkalmazás gyakorlatába. Ezért az új törvény megalkotását nem a minden áron való változtatás szándéka, hanem a „megőrizve meghaladás” elve hatja át. Számos olyan szempont van ugyanis, amely külön-külön legfeljebb egyes rendelkezések módosítását támasztja alá, ám ezek a maguk összességében már megalapozzák a Ket. megalkotását. A legfőbb szempontok az alábbiak:

a) az Áe.-nek vannak eredendő fogyatékoságai. Ezek részben már az Áe. megalkotásakor nyilvánvalóak voltak (ilyen pl. a semmisségi okok tarthatatlanul szűk körre való leszorítása), részben pedig a huzamos idejű jogalkalmazás nyomán derült fény rájuk (így pl. az Áe. széles körben határoz meg ügyféli jogokat, csupán nem ad garanciát arra, hogy azokkal az ügyfelek ténylegesen is élni tudjanak);

b) további fogyatékoságok a részleges módosítások során abból keletkeztek, hogy nem gondolták végig a változtatás összes következményét. Eredetileg például az Et. jogorvoslati rendszerében nem volt szükség külön újrafelvételi kérelemre (a perújítás megfelelőjére), mivel a másodfokú határozat ellen igénybe vehető panasz (utóbb felülvizsgálati kérelem) elnevezésű jogorvoslati fajtának olyan hosszú volt az előterjesztési határideje, hogy ez a jogorvoslati fajta betölthette az újrafelvételi kérelem szerepét is. Amikor azonban a bírói kontroll nagyarányú kiterjesztése nyomán kiiktatták a jogorvoslatok közül a felülvizsgálati kérelmet, ezáltal új keletkezett a jogorvoslati rendszeren belül;

c) a rendszerváltozás kapcsán átalakult az egész állam-szervezet. A változások a központi szerveket épp úgy érintették, mint a helyi-területi szerveket. Ezért átfogóan felül kell vizsgálni az egész jogorvoslati fórumrendszert;

d) nem hagyható figyelmen kívül az ország nyitottá válása sem. Ebből eredően nem csupán a külföldi turistaforgalom növekedett többszörösére, hanem megnövekedett azoknak a nem magyar állampolgároknak a száma is, akik — ingatlantulajdonosként, munkavállalóként, menekültként stb. — hosszabb-rövidebb időt hazánkban töltenek, s ennek során kapcsolatba kerülnek a magyar hatóságokkal is. Figyelmet érdemel az említetteknek kívül a külföldi — közöttük multinacionális — cégek jelenléte is. A megváltozott körülmények között az Áe. nyelvhasználatra vonatkozó rendelkezése már régen nem hatályosul, s jelenlegi formájában valójában tarthatatlan. A vázolt körülményekből adódóan különös jelentőséggel bír továbbá a nemzetközi jogsegély kérdéseinek körültekintő rendezése;

e) tekintettel kell lenni arra is, hogy mélyreható változások következtek be a tulajdoni viszonyokban és a gazdasági életben. Amíg korábban az állam egyszerre volt a közhatalom letéteményese és a legnagyobb tulajdonos, addig a rendszerváltás nyomán az állam tulajdonosi szerepe lényegesen szűkebb körre szorult, s a többszázezer gazdálkodó szervezet és magánvállalkozó tevékenységét az állam a jogi szabályozás eszközeivel, illetőleg a hatósági jogalkalmazó tevékenység révén befolyásolja, illetőleg tartja törvényes keretek között;

f) a közigazgatási ügyek elbírálásánál alapvető követelmény a gyorsaság, amely azonban nem szoríthatja háttérbe a szakmai megalapozottságot. Mindkét szempontot figyelembe véve sem indokolt azonban a végleges döntés meghozatalának évekig történő elhúzódása, amit a külföldi befektetők sem tolerálnak. Indokolt tehát mérlegelni: fenntartandó-e a bírósági keresetindítás automatikus halasztó hatálya, nem kellene-e visszatérni az Et. eredeti szabályozási modelljéhez, amit az jellemzett, hogy erre irányuló kérelem alapján a bíróság döntött az egyébként jogerős és végrehajtható határozat végrehajtásának felfüggesztéséről;

g) a megszerzett szabadság gyakran szabadosságra csapott át: egyesek a törvények fölött állónak képzelik magukat. Ennek egyik megnyilvánulási formája, hogy — nem egyszer őrző-védő szolgálatot is felhasználva — be sem engedik területükre a konkrét ügyben a tényállás tisztázását vagy a hatósági ellenőrzést végző köztisztviselőket, s ezáltal gyakorlatilag megbénítják a hatósági munkát. A rendőri közreműködésre tehát nem csupán a végrehajtási eljárásban van szükség, hanem más eljárási cselekményeknél is;

h) nem megnyugtató a végrehajtás hatékonysága sem: a döntések egy része papíron marad, avagy hosszú évek múlva realizálódik. Ez egyrészt megingatja az állami szervezetbe — közvetve a jogállamiságba — vetett bizalmat az állampolgárok körében, másrészt olyan látszatot kelt, mintha hátrányos jogkövetkezmények nélkül szembe lehetne szegülni a hatósági döntésekben megjelenített állami akarattal;

i) átfogó felülvizsgálatra szorul az eljárás során különböző okokból kiszabható bírságok mértéke. Egyes bírságok felső határa ugyanis olyan alacsony, hogy a bírságtól semmiféle ösztönző vagy visszatartó hatás nem várható;

j) ugyancsak átfogó felülvizsgálat szükséges az eljárási költségek szabályozása területén, amely szabályozási tárgykör az Áe. talán legelhanyagoltabb része. Ennek következtében a hatályos szabályozás igencsak elnagyolt, jellemzően az évtizedekkel ezelőtti, a természetes személy ügyfelekre alapozott szabályozás él tovább, figyelmen kívül hagyva a hatósági ügyintézés tartalmát is befolyásoló, a társadalmi-gazdasági életben bekövetkezett nagy horderejű változásokat. A szabályozás során tételelesen meg kell állapítani, hogy mely költségek tartoznak az eljárási költségek fogalmi körébe, és differenciált költségviselési szabályokat szükséges megalkotni;

k) a titok megőrzésének a rendszerváltozás után kialakult rendszerével (államtitok, szolgálati titok, magántitok,

üzleti titok, banktitok, adótitok) összhangba kell hozni az eljárási rendelkezéseket, különös tekintettel az iratokba való betekintés szabályozására;

l) nagymértékben fejlődött a közigazgatás számítástechnikai bázisa. Ez egyfelől lehetőséget nyújt az ügyfelek eljárási terheinek jelentős könnyítésére, másfelől segíti a hatóságok hivatalbóli eljárás-indítását is. Vannak más korszerű technikai eszközök is, amelyek alkalmazását indokolt lehetővé tenni a közigazgatás és az ügyfelek közötti kapcsolatrendszerben. Mindezt, valamint az elektronikus aláírás közigazgatási eljárásban történő alkalmazhatóságát a jogi szabályozásnál feltétlenül figyelembe kell venni;

m) végül, de nem utolsó sorban az Európai Unióhoz való csatlakozási szándék is — noha e tekintetben az országnak nincs kifejezett jogharmonizációs kötelezettsége — indokoltá teszi a magyar szabályozás közelítését a nyugat-európai eljárási törvényekhez, amelyek több vonatkozásban a mienknél korszerűbb, a jogállami követelményeket jobban kielégítő szabályozási megoldásokat alkalmaznak. A csatlakozási követelmények között szerepel a közigazgatási, hatékonyságának, jogszerűségének javítása. A szabályozás korszerűsítésekor ezért tekintettel kell lenni a nemzetközi kötelezettségvállalások és a közösségi jog elvárásaira.

3. A magyar szabályozási modell

3.1. Hazánkban elsőként az Et. lépett fel azzal az igénnyel, hogy rendet teremtsen a különböző eljárási szabályok szinte átláthatatlan dzsungelében. Ennek érdekében az Et. a különös eljárási normákat három kategóriába sorolta:

a) az Et. hatálya alól kivett eljárásokra vonatkozó rendelkezések (eredetileg egy eljárásfajta tartozott ide),

b) az olyan eljárásfajtákra irányadó szabályok, amelyekre az Et. összes szabálya csak akkor vonatkozik, „ha jogszabály másként nem rendelkezik”, azaz az e kategóriába tartozó különös eljárási normák — bármilyen helyet foglalnak is el a jogforrási hierarchiában — szabadon eltérhetnek az Et. valamennyi rendelkezésétől (eredetileg négy ilyen eljárásfajta volt),

c) az összes többi eljárásra vonatkozó szabály (ebbe a körbe tartozott a közigazgatási eljárásfajta túlnyomó többsége).

A c) pontba sorolt eljárásfajtákra nézve az Et. szabályként kötelező érvényű volt, azaz a különös eljárási normák nem térhettek el az Et. rendelkezéseitől. Ám a törvényszerkesztők még ebben a körben is rugalmasságot tanúsítottak oly módon, hogy az Et. rendelkezéseinek hozzávetőlegesen egynegyede bizonyos mozgásteret adott az eltérésre. Ennek jogtechnikai szempontból kétféle módja volt, részint az Et. egyes rendelkezései csak akkor voltak kötelező érvényűek, ha jogszabály másként nem rendelkezett, részint pedig bizonyos, az Et.-ben szabályozott jogintézmények csak akkor voltak alkalmazhatók, ha ezt jogszabály lehetővé tette, illetőleg elrendelte. Lényegében tehát az Et. még a c) pontba sorolt eljárásfajták körében sem volt abszolút mértékben kötelező érvényű, jónéhány rendelkezés

zés esetében maga az Et. oldotta fel az eltérési tilalmat. Ez volt az „ára” annak, hogy minimális számú kivételtől eltekintve minden közigazgatási eljárásfajta kötelező érvénnyel ki lehessen terjeszteni az Et. valóban garanciális jellegű rendelkezéseinek hatályát.

3.2. Az Et. átfogó felülvizsgálatára 1981-ben került sor. A felülvizsgálat kapcsán kiemelés érdemel, hogy az

a) nem szorítkozott pusztán az Et.-re, hanem kiterjedt az egész közigazgatási eljárásjogra. A szakértők két lépcsőben vizsgálták a különös eljárási normákat: először annak megállapítása végett, hogy azok mely pontokon térnek el az Et.-től, illetőleg, melyek azok a jogintézmények, amelyeket indokolt lenne az általános szabályozás szintjére emelni. Az Áe. elfogadása után került sor a második elemzésre, a korábbi keletű különös eljárási normáknak az Áe.-vel való összhangba hozatala céljából;

b) a felülvizsgálat érintetlenül hagyta az Et.-nek az előbbieket során vázolt szabályozási modelljét. A 3.1. b) pontba sorolt eljárásfajták ugyan változtak, de a modellt jellemző kategóriák és szabályozási módszerek nem;

c) az Et. a határozattal záruló hatósági eljárást állította középpontba, arra nézve állapított meg eljárási szabályokat. A felülvizsgálat nyomán az általános szabályozás tárgyi hatálya ezen túlmenően kiterjedt a hatósági nyilvántartásra, igazolványra és ellenőrzésre is.

Mivel a korábbi tapasztalatok azt igazolták, hogy a különös eljárási normák ott is eltértek az Et. rendelkezéseitől, ahol ezt a törvény nem tette lehetővé, az ilyen esetek ismétlődésének megelőzése érdekében került be az Áe.-be az a szabály, hogy a törvény rendelkezéseitől csak ott lehet eltérni, ahol ezt az Áe. maga teszi lehetővé.

3.3. Az Áe.-t ugyancsak többször módosították, átfogó felülvizsgálatára azonban két évtizede nem került sor. A részleges módosítások közül kettő érdemel említést, mindkettőt alkotmánybírói határozat előzte meg: a közigazgatási határozatok bírósági felülvizsgálatának csaknem általánossá tétele, illetőleg hatékony jogorvoslási lehetőség bevezetése a közigazgatás hallgatása esetére.

3.4. A különös eljárási szabályok legfrissebb elemzése azt bizonyítja, hogy az általános szabályozástól való elszakadásra irányuló törekvés a rendszerváltozást követően felerősödött. Ezt igazolja, hogy egyfelől a 3.1. b) pontban említett eljárások száma 4-ről 17-re emelkedett, de még inkább az a széles körben elterjedt gyakorlat, hogy az új törvényekbe belefoglalják azt a rendelkezést, amely kimondja, hogy a törvény által szabályozott szakterületen az Áe. rendelkezéseit az adott törvényben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni. Még súlyosabb megsértése az Áe.-nek az az eset, amikor a törvény szövegébe minden felhatalmazás nélkül beépül az Áe. kötelező érvényű rendelkezéseitől eltérő szabályozás. Ebben szerepet játszott az adott tevékenységi fajta jelentőségének indokolatlan túlhangsúlyozása azáltal, hogy annak ellátása során még az Áe. sem

irányadó. Ezt támasztja alá az a sajátos jelenség is, hogy az Áe.-től való eltérést megengedő kitétel olyan törvényekbe is beépült, amelyekben az Áe.-től való egyetlen eltérő rendelkezés sem található.

3.5. A különös eljárási normák és az Et., illetőleg az Áe. egymáshoz való viszonyának átfogó elemzése mind 1981-ben, mind 2001-ben azt bizonyította, hogy az Et.-ben erre nézve kialakított szabályozási modell, nevezetesen

— a közigazgatási eljárásfajták három kategóriába sorolása az általános szabályozás tárgyi hatálya szempontjából, illetőleg

— az általános szabályozás körében a garanciális szabályok — bármifajta eltérést vagy fellazítást kizáró — kötelező érvénye, ugyanakkor más kérdésekben az általános szabályozástól való eltérés lehetőségének kifejezett megengedése egyértelműen bevált, s hosszú távon alkalmas a közigazgatási eljárásjog norma-anyagának olyan rendszerbe foglalására, amelyen belül az általános szabályozás az elsődleges szerep, ugyanakkor a rendszer eléggé rugalmas ahhoz, hogy keretei között érvényre lehessen juttatni az egyes eljárásfajták eltérő sajátosságait.

Modellváltásra tehát nem csupán nincs szükség, de az általános szabályozás elsődlegességének feladása a jogállami értékrend háttérbe szorulásához vezetne, s visszatérést jelentene a kaotikus „őszállapothoz”, az „ahány eljárásfajta, annyiféle jogi szabályozás” elv érvényesüléséhez.

Indokolt tehát a szabályozási modell fenntartása és erősítése oly módon, hogy sor kerüljön

a) a 3.1. a) és b) kategóriába sorolt eljárások gondos felülvizsgálatára, az utóbbi körbe tartozó eljárások számának jelentős csökkentésére, valamint

b) az optimális arányok érvényre juttatására a Ket. szigorúan kötelező érvényű, a különös eljárási normák számára eltérést engedő, illetőleg a különös eljárási szabály felhatalmazása esetén alkalmazásra kerülő rendelkezései között. Azt pedig továbbra is korlátozás nélkül lehetővé kell tenni, hogy a különös eljárási szabály a Ket.-hez képest kiegészítő rendelkezéseket állapítson meg.

Indokolt továbbá, hogy a 3.1. b) kategóriába tartozó eljárásfajták tekintetében ne bármilyen szintű jogszabály, hanem kizárólag törvény térhessen el a Ket. kötelező érvényű szabályaitól.

3.6. A jogszabály-előkészítés és a tárcaközi egyeztetés gyakran irreálisan rövid határideje miatt a figyelem első sorban a szabályozás anyagi jogi kérdéseire irányul, és ezek mellett teljesen háttérbe szorul, sőt esetenként el is marad az eljárásjogi összefüggések vizsgálata. Ugyanakkor a közigazgatási eljárásjog garanciális szabályainak maradéktalan érvényesülése, a Ket. rendelkezéseitől való indokolatlan eltérések és a Ket. rendelkezéseivel szembeeső szabályok kiszűrése érdekében — esetleg külön ezt a szempontot figyelemmel kíséző kontrollmechanizmus létrehozásával — hatékonyabbá kell tenni a jogszabály-előkészítés

körében koordinációs szerepkörrel felruházott szervek — a MeH és az IM — tevékenységét.

E folyamat erősítéséhez jelentős előrelépés lenne, ha nem közigazgatási szervként, hanem döntési jogkörökkel nem rendelkező „háttér-szervezetként” létrejönne a legjobb közigazgatási eljárásjogászokat tömörítő Közigazgatási Eljárási Szakértő Bizottság, amely — nem testületként eljárva, hanem gyors és rugalmas módon — akár a tárcák, akár a jogszabály-előkészítést koordináló szerv felkérése alapján kizárólag közigazgatási eljárásjogi szempontból nyilvánít véleményt a jogszabály-tervezetekről. Ez a vélemény senkire nézve sem lenne kötelező, mindazonáltal — a jogalkotási folyamatban hasznosulva — hatékonyan meg tudná előzni az eljárásjogi anomáliák újratermelődését.

3.7. A javasolt új törvény címében a „hatósági” jelző szerepeltetése azért indokolt, mert a közigazgatás tevékenységi körében számos, a jogi jelleg és a szabályozási mód szempontjából alapvetően különböző eljárástípus alakult ki. Ilyen például a jogalkotási (jogszabály-előkészítési) eljárás, a testületi szervek üléseinek és döntéseinek előkészítésére irányuló eljárás, az egymással alá-fölérendeltségi viszonyban álló közigazgatási szervek közötti ügynevezett belső eljárás (pl. felügyeleti vizsgálat tartása, beszámoltatás) az operatív feladatok ellátása — egyebek között a katasztrófa elhárítás és a helyreállítás — során a mellérendeltségi viszonyban álló közigazgatási szervek együttműködése, avagy az állam tulajdonosi jogkörén alapuló intézményirányítási eljárás. A törvény tehát nem irányul az összes közigazgatási eljárás típus szabályozására, hanem kizárólag az egyedi ügyekben közhatalmat gyakorló szervek és az eljárás más résztvevői közötti eljárási kapcsolatok rendjét határozza meg

4. Alapvető rendelkezések

4.1. Jelenleg ezt a címet viseli az Áe. I. fejezete. Indokolt ennek a szerkezeti tagolásnak a fenntartása, azaz a Ket.-nek is legyen ilyen című fejezete, amely nem az eljárás egyes szakaszaira, illetőleg típusaira vonatkozó rendelkezéseket, hanem valamennyi eljárási szakra és típusra irányadó, kiemelkedően fontos szabályokat foglalja magába. Ugyanakkor a kodifikáció során a jelenlegi I. fejezetet részben meg kell tisztítani, részben tartalmilag is meg kell változtatni.

4.2. Fenntartandó az is, hogy a Ket. határozzon meg eljárási alapelveket, ezek ugyanis segítséget adnak a jogszabály értelmezéshez, illetőleg a különös eljárási szabályok megalkotásához. A jelenlegi alapelvek azonban felülvizsgálatra szorulnak.

4.3. E fejezet körében a legjelentősebb változtatásra a nyelvhasználat szabályozásánál van szükség. Az Áe. hatályos szövege alapelvi szinten deklarálja, hogy „az államigazgatási eljárásban anyanyelvét szóban és írásban min-

denki használhatja”. E rendelkezés már 1957-ben is elhibázott volt, de az adott történelmi periódusban elfogadott volt, hogy a jogszabályok a deklaráció szintjén biztosítanak ugyan különböző alapvető jogokat, ám ezek tényleges érvényesülése nem volt számon kérhető. Mindez azonban egy demokratikus jogállamban megengedhetetlen. Indokolt tehát az idézett szövegrész törlése az alapelvek közül és helyébe célirányosan differenciált szabályozást állítani, amely általános szabályként azt mondaná ki, hogy a közigazgatás hivatalos nyelve a magyar. Ehhez képest:

a) a nemzeti vagy etnikai kisebbséghez tartozó magyar állampolgárok (és szervezeteik) — az ország egész területén — mind szóban, mind írásban használhatnák anyanyelvüket, s ez esetben a nem magyar nyelvű kérelmet az ügyfél által használt nyelvre is lefordított határozattal kellene elbírálni;

b) a kisebbségi települési önkormányzat maga határozhatja meg hivatali szervezetének hivatalos nyelvét, ám ha ez nem a magyar, a magyar nyelvű ügyfeleket értelemszerűen épp úgy megilletné az anyanyelv használatának joga, mint máshol a kisebbséghez tartozókat;

c) ha magyar hatóság nem magyar állampolgár és a magyar nyelvet nem ismerő személy ügyében annak magyarországi tartózkodása alatt hivatalból indít azonnali intézkedéssel járó eljárást, a hatóság hivatalból köteles gondoskodni róla, hogy az ügyfelet ne érje hátrány a magyar nyelv ismeretének hiánya miatt. E szabály értelemszerűen irányadó arra az esetre is, ha az említett személy azonnali jogvédelemért fordul a magyar hatósághoz. A közigazgatási szerv lehetőségeinek határai között az eddigi felsorolásban nem szereplő ügyben is köteles a tőle elvárható segítséget megadni a magyarul nem tudó ügyfél számára, amennyiben ez nem hátráltatja számottevően az eljárást és az ügyfél vállalja az ebből eredő többletköltség megfizetését.

4.4. A Ket. hatálya kapcsán feltétlenül dönteni kell az „önkormányzati hatósági ügy”, mint sajátos ügykategória sorsáról. Ezt a fogalmat a helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény (Ötv.) vezette be, a törvényalkotó szándéka szerint az önkormányzati autonómia érvényre juttatása céljából. Elvileg az Áe. hatálya kiterjed erre az ügykategóriára is, amely azonban több vonatkozásban is kilóg az Áe. szabályozási rendszeréből. A problematikus eltérések a következők:

a) önkormányzati hatósági ügyben a jegyző nem járhat el elsőfokú hatóságként. Így az önkormányzati ügy valójában olyan hatósági ügy, amelyben a hatáskör gyakorlója nem lehet erre felkészült szakember, csak laikus (testület). Ezzel pedig az eredeti törvényalkotói szándék a visszajára fordult, mert ilyen megszorítás mellett jogi vagy igazgatásszervezői felkészültséget igénylő ügyet eleve nem lehet ebbe a kategóriába sorolni;

b) a hatáskör címzettje az önkormányzati testület, amely belátása szerint dönthet arról, hogy maga gyakorol-

ja-e a hatáskört, avagy e jogot átruházza a bizottságára, illetőleg a polgármesterre. Ennek azután az a következménye, hogy az utóbbi esetben van helye fellebbezésnek, az előbbi esetben viszont nincs. Nehezen egyeztethető össze a jogorvoslathoz való joggal, hogy ugyanolyan jogi természetű ügyekben az egyik településen lehet fellebbezni, a másik településen nem. Előzetesen már e helyen is jelezni szükséges, hogy a határozat bírósági felülvizsgálata nem csereszabatos a fellebbezéssel.

A vázolt visszas helyzet megoldásánál az Ötv. helyi önkormányzati autonómia-felfogásának tiszteletben tartásával indokolt eljárni. Ennek megfelelően az alábbi megoldási módok vehetők számításba:

1. megszűnik — a sem elméletileg, sem gyakorlatilag nem indokolható — különbségtétel a hatósági ügyekben belül, azaz minden a Ket. tárgyi hatálya alá tartozó ügyet egységesen hatósági ügynek tekintünk. (A mai logikát tekintve ugyanis ha van államigazgatási hatósági ügy és helyi önkormányzati hatósági ügy, akkor ilyen alapon kellene lenni köztisztviselési hatósági ügynek is.) Ezzel összefüggésben nyilvánvalóan szükséges a jegyző szerepének egyértelmű tisztázása is. Ennek a felfogásnak nem mond ellent, ha ugyanakkor egyes, a helyi önkormányzat által gyakorolt hatósági jogkörök esetében törvény megteremt a horizontális fellebbezés lehetőségét;
2. amennyiben az előző pontban vázolt radikális megoldás valamilyen ok folytán nem kivitelezhető, indokolt a mai államigazgatási hatósági ügykörbe tartozó hatósági jogkörök egy része, éspedig az egyértelműen helyi közügynek minősülő ügyek (pl. építési ügyek) esetében az önkormányzati önállóság hangsúlyosabb megjelenítése. Ezt az ügyek közigazgatási jogorvoslati szakaszában, a horizontális fellebbezés térnyerésével lehet megoldani;
3. az előző megoldások kivitelezhetőségének hiányában, a jelenlegi helyzet fenntartása mellett az önkormányzati önállóság fokozott megjelenítése oly módon lenne elérhető, hogy az önkormányzati hatósági jogkörök esetében az Ötv. kötelezővé tenné az adott jogkör átruházását valamely önkormányzati szervre (pl. polgármester vagy bizottság), s ekképpen lehetővé válna a közigazgatási fellebbezési jogkör helyi önkormányzati érdekkörben tartása.

5. Joghatóság, hatáskör, illetékesség

Az Áe. II. fejezete túlnyomórészt a gyakorlatban bevált rendelkezéseket tartalmaz, ezért a fejezet nem szorul alapvető változtatásra.

5.1. Szükséges azonban a jelenlegi fogalompár (hatáskör, illetékesség) egy harmadikkal való kiegészítése. A közigazgatás-tudomány ugyanis nem két, hanem három fogalommal dolgozik, és első helyre a joghatóságot teszi. Míg a hatáskör vizsgálata arra ad választ, hogy az adott ügyben milyen típusú és milyen szintű szerv jogosult dön-

teni, addig a joghatóság az ügyek országok közötti megosztásával kapcsolatos fogalom, s meglététől függ, hogy magyar hatóság eljárhat-e valamely ügyben. A joghatóság nem egyszer az állampolgárság függvénye: ha az ügyfél magyar állampolgár, megállapítható a magyar közigazgatás joghatósága, ellenkező esetben nem. Ugyanígy befolyásolhatja a joghatóságot, például, hogy a tevékenység végzésének helyszíne melyik állam területéhez tartozik. A jelentős számú, tartós jelleggel Magyarországon tartózkodó nem magyar állampolgár, illetőleg a külföldi jogi személyek magyarországi tevékenysége, valamint Európai Unió csatlakozásunk indokoltá teszi a hármas fogalomrendszer bevezetését.

5.2. Megérett az idő arra, hogy a hatásköri viták elbírálása az Alkotmánybíróságtól átkerüljön a közigazgatási ügyekben eljáró rendes bírósághoz. Az európai államokban mindenütt van bizonyos munkamegosztás az alkotmánybíróság és a közigazgatási bíróság között, odáig mérően, hogy egyes országokban az alkotmánybíróság még a közigazgatás normatív aktusainak kontrolljával sem foglalkozik, konkrét jogvitákkal pedig még kevésbé.

5.3. Elsősorban az ügyfelek érdekeinek védelme, de tágabb összefüggésben a jogbiztonság érdekében további jogi garanciát igényel a hatásköri összeütközések negatív formájának megfelelő törvényi kezelése. Ezekben az esetekben ugyanis az eljárás egyáltalán nem indul meg, illetőleg nem folyik, és a „szokásos” bírósági eljárás lefolytatása mellett nincsen garancia ezen nem kívánatos helyzet mielőbbi megszüntetésére. Erre tekintettel megfontolandó a negatív hatásköri kollíziók nem peres eljárásban való eldöntése, illetve további, a gyors döntéshozatalat segítő előírások (pl. tárgyaláson kívüli eljárás, a jogorvoslat kizárása) beépítése az új törvénybe.

5.4. Átfogó felülvizsgálatot érdemel az Áe. megkereséssel kapcsolatos jelenlegi szabályozása is, különös tekintettel a külföldről érkező vagy oda irányuló megkeresésekre. Mindez indokoltá teszi a belföldi jogsegély, illetőleg a nemzetközi jogsegély intézményeinek részletes és a kor követelményeinek megfelelő szabályozását.

6. Az első fokú eljárás

Az Áe. III. fejezete számos jól bevált rendelkezést tartalmaz, ugyanakkor az alábbi kérdésekben kiegészítésre, illetőleg továbbfejlesztésre szorul.

6.1. Az Áe. számos eljárási jogot biztosít az ügyfél számára, amelyek gyakorlása révén az ügyfél hatást tud gyakorolni az érdemi döntés tartalmára (az iratokba való betekintés joga, nyilatkozattételi jog, részvétel a helyszíni szemlén stb.). Ám az ügyfél az eljárások túlnyomó részében — az ő kérelme alapján indult eljárások kivételével — amiatt nem képes gyakorolni törvényes jogait, mert egyszerűen nem értesül az eljárás megindításáról. Az Áe. értel-

mében „jogszámban meghatározott esetben az eljárás megindításáról az ügyfelet értesíteni kell”. Látszólag ez optimális szabályozási mód, mivel így lehetőség van az ügykategóriák szerinti differenciálásra. Sajnálatos módon azonban az említett rendelkezés a gyakorlatban „megbukott”, mivel az egyes ügykategóriákra vonatkozó különös eljárási szabályok úgyszólván sohasem írtak elő értesítési kötelezettséget, ezért e jogintézmény a gyakorlatban nem érvényesült.

Mivel fontos garanciális rendelkezésről van szó, indokolt a szabályozást megfordítani: a Ket. főszabályként azt mondja ki, hogy amennyiben törvény másként nem rendelkezik, az ügyfelet (ellenérdekű ügyfelet) — a Ket.-ben meghatározott kivételekkel — értesíteni kell az eljárás megindulásáról.

Ez azonban még nem elégíti ki a jogállami minimum követelményét. Vannak ugyanis bonyolultabb ügyek, amelyekben a bizonyítási eljárás hosszabb időt vesz igénybe. Az ilyen ügyekben joggal elvárható a közigazgatási szervtől, hogy a tényállástisztázás befejezésekor erről tájékoztassa az ügyfelet, és ezáltal még az érdemi döntés meghozatala előtt nyújtson módot a bizonyítási eljárás teljes anyagának megismerésére, illetőleg az esetleges észrevételek, bizonyítási indítványok megtételére. Különös eljárási szabályok helyett e garanciális szabályt is a Ket.-ben indokolt megfogalmazni.

6.2. Korunk sajátossága, hogy egyre több a nagyszámú ügyfelet érintő ügy, különösen a létesítmény-engedélyezés körében. Mivel e tárgykörben európa tanácsi ajánlás is született, nem érhetjük be annyival, hogy „a jogszabályban meghatározott esetben a nagyszámú érdekeltet érintő eljárás megindítását közhírré kell tenni”. Az ilyen ügyekre ugyanis az jellemző, hogy gyakran nyugtalansággal töltik el az érintett lakosságot, mivel a polgárok megfelelő szakértelem hiányában nem tudják reálsan megítélni az őket, illetőleg az ingatlanukat érő hatásokat. Európában különböző megoldásokat alkalmaznak annak érdekében, hogy a lakosság érintett csoportja hiteles tájékoztatást kapjon, és élni tudjon eljárási jogaival.

Megoldási mód, hogy az eljáró hatóság az ilyen ügyekben hatósági közvetítőt rendel ki. A hatósági közvetítő — aki lehetőség szerint a helyi lakosság bizalmát élvező, köztisztviselőben álló szakember — az ügygondnoktól eltérően nem jár el a lakosság helyett, feladata inkább az, hogy sajátos közvetítő szerepkört töltsön be a beruházó, a lakosság és a hatóság között. Ennek érdekében mindhárom fél részvételével lakossági fórumokat szervez, ahol a lakosság hiteles és közérthető tájékoztatást kap a tervezett létesítményről és annak hatásairól, szükség esetén szórólapokat készíttet és gondoskodik terjesztésükről, rendszeres időközönként fogadóórát tart, tájékoztatja a polgárokat az őket megillető jogokról, s összesíti a beérkezett lakossági észrevételeket.

6.3. Az Áe.-nak a kizárásra vonatkozó rendelkezései kiegészítésre szorulnak. Egyfelől indokolt a jogintézmény kiterjesztése a hozzátartozók ügyében való eljárás tilalmá-

val. Másfelől viszont célszerű volna a vezetők kizárására vonatkozó rendelkezés hatálya alól kiemelni az olyan, a mechanikus jogalkalmazás körébe tartozó „rutin ügyeket” (pl. a vezető személyi igazolványának kiállítása), melyben hatósági mérlegelésnek nincs helye.

6.4. A többfajta engedélyezési eljárás összevonásán alapuló szakhatósági modell — amelyen belül minden szakhatóság megőrzi döntési önállóságát — maximális mértékben „ügyfélbarát” jogintézmény, így feltétlenül fenntartandó, és megvédendő. A védelemre azért van szükség, mert egyre több különös eljárási norma mellőzi ezt a modellt, és az ügyfélre hárítja a szakhatósági hozzájárulás megszerzésének eljárási terhet. Elvileg az ilyen szabályokat a jogszabálytervezetek egyeztetése során ki kellene szűrni, ám a meglévő szűrőmechanizmus e tekintetben sem működik eredményesen. Ezért a Ket.-ben célszerű kimondani: jogszabály nem írhatja elő, hogy az ügyfél a kérelméhez csatolja valamilyen másik hatóság engedélyét vagy hozzájárulását.

A gyakorlatban nem vált be az a szabály, amely szerint, ha a szakhatóság az előírt határidőn belül nem nyilatkozik, hozzájárulását megadottnak kell tekinteni. E rendelkezés célja az volt, hogy a szakhatóságokat rászorítsa a határidő megtartására. A tapasztalat azonban az, hogy az ügyben érdemi döntésre jogosult közigazgatási szerv nem vállalja a hallgatás egyenlő beleegyezés elv alkalmazását, mivel az beláthatatlan következményekkel járhat. Helyette mindenképpen bevárja a szakhatóság állásfoglalását, ami az eljárás elhúzódtásához vezet. Célszerű tehát azt előírni, hogy határidő túllépés esetén a döntésre jogosult közigazgatási szerv a mulasztást elkövető szakhatóság felettes szervéhez köteles fordulni.

A gyakorlatban előforduló helytelen jogértelmezés felfogása érdekében célszerű *expressis verbis* kimondani a szabályozásban, hogy a döntést hozó hatóság kötvé van a szakhatóság hatáskörének keretei között kiadott állásfoglalásához, valamint azt is, hogy a szakhatóság eljárására az általános szabályok az irányadók.

6.5. Az Áe. 16. §-ának (2) bekezdésében meghatározott tilalom egyértelműen az ügyfél eljárási terheinek csökkentésére irányult. Már az Et. 1981. évi átfogó felülvizsgálata során sem így fogalmazódott meg azonban a tudományos javaslat, hanem akként, hogy ne lehessen az ügyféltől olyan adat igazolását kérni, amelyet — nem az eljáró szerv, hanem az ország területén bármely közigazgatási szerv — jogszabállyal rendszeresített nyilvántartásának tartalmaznia kell. (Az ügyfél csak az igazolás beszerzéséhez szükséges adatokat közölje, míg az igazolás megszerzéséről az eljáró szerv gondoskodik.) Két évtizeddel ezelőtt azonban a javaslat eredeti formában való megvalósításához nem állott rendelkezésre a szükséges technikai háttér, azóta ez kiépült. Hatalmas előrelépés lenne az ügyfélbarát közigazgatás létrehozása felé vezető úton, ha most sor kerülne a javaslat megvalósítására. Ehhez a különböző információs rendszerek összekapcsolásával összefüggő alkotmánybírósági aggályokat kiküszöbölő és az előkészítés alatt álló új adatvédelmi szabályozással koherens szabályozás szüksé-

ges. Ez amiatt tűnik lehetségesnek, mert nem az állam informatikai „túlhatalmának” kiépítéséről és az állampolgár kiszolgáltatottságáról van szó, hanem az ügyfél kérelmére az ügyfél eljárási terheinek részleges átvállalásáról. Alkotmányossági szempontból az igazi veszélyt nem az összekapcsolás ténye, hanem az összekapcsolt adatok alkotmányellenes célra való felhasználása hordozza.

7. A közigazgatási szerv döntései

A közigazgatási szervek hatósági jogalkalmazó tevékenységének produktumaival, a közigazgatási hatósági döntésekkel összefüggésben az Áe. jelenlegi szabályozásához képest az alábbi koncepcionális jellegű változtatásokat indokolt az új törvényben megvalósítani:

7.1. Az eljáró közigazgatási szerv gyakran hoz olyan, úgynevezett eljárásvezető döntéseket, mint például az ügyfél hiánypótlásra való felhívása, a helyszíni szemle időpontjának kitűzése. Az 1957 előtti magyar közigazgatásban általános volt hogy ezeket „végzés” formájában bocsátották ki, míg az ügy érdemére vonatkozó döntést „véghatározatba” foglalták, mintegy kifejezésre juttatva: az adott szinten ezzel a döntéssel befejeződött az eljárás. Az Et. megalkotóit az egyszerűsítés szándéka vezette, amikor kimondták, hogy a „közigazgatási szerv mind az ügy érdemében, mind az eljárás során eldöntendő kérdésekben határozatot hoz”. E rendelkezést az Áe is átvette. A gyakorlatban azonban az egyszerűsítési szándék a visszájára fordult, hiszen az eljárásvezető döntés állhat egyetlen mondatból is. Teljességgel indokolatlan az ilyen döntéssel szemben ugyanazokat a formai és tartalmi követelményeket támasztani, mint az érdemi határozattal szemben. (Így például többnyire nem csupán a jogorvoslati figyelemfelhívás lenne elhagyható, hanem az egész indokolás is.) Célszerű ezért visszatérni a „végzés” és a „határozat” kettősségéhez, ami természetesen nem csupán elnevezésbeli, hanem tartalmi különbségtételt is jelent.

7.2. A demokratikus jogállamok közigazgatásában általánosnak mondható, hogy a hatóság nem minden esetben a hatalom pozíciójából tárgyal az ügyféllel, hanem azt gyakran egyenrangú partnernek tekinti, s közösen keresnek optimális megoldást a konkrét ügyben. Ennek megjelenési formája a hatósági határozatot mintegy „kiváltó” egyezség az ügyféllel, illetőleg a közigazgatási szerződés. A valóban eurokonform közigazgatást ugyanis az jellemzi, hogy nem törekszik a jogszabályokban kifejezésre juttatott közérdek kizárólag közhatalmi eszközökkel történő elérésére. A kölcsönös előnyökre épülő közigazgatási szerződés révén ugyanis gyakran többet lehet elérni, mint amennyit hatósági határozat nyomán ki lehetne kényszeríteni (pl. ha az ügyfél engedélyt kap valamely beruházásra, ugyanakkor vállalja, hogy olyan munkákat is elvégez, amelyek kiküszöbölik vagy minimálisan csökkentik a beruházásból eredően a lakosságot érő kellemetlenségeket). A közigazgatási szerződésnek csupán a formai megjelenése magánjogi, tartalma azonban túlnyomórészt közjogi, esetlegesen bizonyos magánjogi elemekkel vegyítve. A közigazgatási szerződés tehát a hatóság és az ügyfél

olyan megállapodása, amely mögött csupán látens jelleggel húzódik meg az állami kényszer alkalmazásának lehetősége, a tipikus azonban a vállalt kötelezettségek önkéntes teljesítése. A megállapodás megkötésének és nem teljesítés esetén kikényszerítésének feltételeit természetesen részletesen ki kell munkálni.

7.3. Garanciális jelentőségű a döntések kézbesítésének szabályozása. Egyfelől ugyanis a közigazgatási szervnek kell igazolnia a kézbesítés szabályszerű megtörténtét, másfelől pedig egyáltalán nem mindegy, hogy az ügyfél — sejtve vagy tudva, hogy az mit tartalmaz — szándékosan nem vette át a részére küldött ajánlott levelet, illetőleg arról nem is tudott, mert például külföldi hivatalos kiküldetésben volt. Az ezzel kapcsolatos jogkövetkezmények meghatározása nem a postáról szóló jogszabályok körébe tartozik. Az pedig egyszerűen tarthatatlan, hogy az e tárgykörre vonatkozó kiegészítő szabályokat mindmáig egy 1953-ból származó, bár módosított minisztertanácsi aktus foglalja magába. Indokolt tehát a kézbesítés szabályozásának beemelése a Ket.-be, figyelemmel a postai szolgáltatásokról szóló kormányrendelet szabályaira is. Ennek során már természetesen nem csupán a postai úton történő kézbesítésre, hanem a döntés közlésének korszerű technikai eszközök segítségével való bonyolítására is gondolni kell, itt is kialakítva a sajátos garanciákat.

8. A jogorvoslás lehetőségei a közigazgatási eljárásban

8.1. A jogorvoslati alapmodell

a) A törvényi szabályozás szempontjából központi kérdés a jogorvoslati alapmodell meghatározása. Az ezzel kapcsolatos kiindulópont az, hogy a közigazgatási határozatok esetleges fogyatékségeit elsődlegesen a közigazgatási szervezeten belül kell orvosolni. Ugyanakkor a bírósági felülvizsgálat már az eddigiek során is bizonyította létjogosultságát. Jogállami követelmény, hogy az eredményorientált közigazgatás jogszabálysértőnek vélt döntésének törvényességi felülvizsgálatát független és csak a törvénynek alárendelt szervtől lehessen kérni. Ám a bírói felülvizsgálat nem válhat második fellebbezéssé, nem „csereszabatos” a fellebbezéssel, a bíróság nem veheti át a közigazgatástól a döntés minden aspektusú (törvényességi, célszerűségi, hatékonysági, méltányossági, elosztási stb. szempontú) felülvizsgálatát.

Mindezekre figyelemmel a jogorvoslati alapmodell három elemből áll:

- közigazgatási első fok,
- közigazgatási másodfok,
- közigazgatási bíróság.

Alapvető igény, hogy minden első fokú közigazgatási határozat ellen lehessen fellebbezéssel élni. (Nem feltétlenül önálló fellebbezéssel, esetenként elegendő az érdemi határozat elleni fellebbezésbe foglalt járulékos fellebbezés.)

Jogorvoslati fórumként csak olyan szerv jöhet szóba, amelynek elfogulatlansága — a konkrét üggyhez való viszonya alapján — nem kérdőjelezhető meg. A jogorvoslati

fórumnak nem szükségképpen kell magasabb területi szinten működnie, mint az első fokon eljáró szervnek: jogállami szempontból teljes értékű lehet a horizontális jogorvoslati fórumrendszer is.

A fellebbezést elbíráló szervnek nem szükségképpen kell „felettes” szervnek lennie. Új típusú fórumrendszer lehet a jogorvoslati bizottság, a közigazgatási választott bíróság vagy „quasi választott bíróság”, de akár a közigazgatás szervezeti keretei között működő „quasi bíróság” is. Ezek meghonosítása nem elsősorban a Ket.-re hárul, hanem az adott közigazgatási ügyszorhoz kapcsolódóan kell rendezni.

b) Alapvetően eltérő jellegükre, így különösen az ügyfél nézőpontjából való különbözőségükre tekintettel feltétlenül indokolt az új törvényben világos kodifikációs határvonalat húzni a jogorvoslás két fő fajtája, az ügyféli aktivitást feltételező kérelem alapú jogorvoslási formák, illetőleg az ügyfél passzivitása mellett vagy akár az ügyfél akarata ellenében, ex-officio indított jogorvoslási formák között. A hatályos törvényben ennek a világos elhatárolásnak a hiánya különösen a határozat visszavonása és módosítása szabályozási körében vált elméleti és gyakorlati problémák forrásává.

Minderre tekintettel a Ket.-ben külön alfejezetet kell szentelni mindazoknak a jogorvoslási módoknak, amelyekre kifejezetten az ügyfél akarata (kérelme, keresetlevele) nyomán kerül sor, így a fellebbezésnek és a bírósági felülvizsgálatnak, továbbá az újrafelvétel jogintézményének. Ugyancsak külön alfejezetet kapjanak azok a jogorvoslási eljárások, amelyekben a közigazgatási szerv vagy annak felügyeleti szerve — akár saját elhatározás alapján, akár valamely más állami szerv (Alkotmánybíróság, ügyészség) kezdeményezésére — hivatalból indítja meg a határozat felülvizsgálatát.

8.2. A fellebbezési eljárás

a) A fellebbezés kapcsán az alapvető problémát a minisztériumok első fokú határozatai ellen irányuló fellebbezések elbírálása jelenti, lévén, hogy nem tekinthető jogállami megoldásnak — bármilyen köntösbe is öltöztetjük azt — a házon belüli jogorvoslás.

E tekintetben a kiutat annak a korábbi — a közigazgatás továbbfejlesztésének irányait megszabó — kormányzati döntésnek a maradéktalan végrehajtása jelenti, amely azt irányozta elő, hogy a minisztériumok stratégiai döntéshozó és döntéshozó szervek legyenek, amelyek nem gyakorolnak első fokú hatósági jogköröket. Így nem szükséges fellebbezési fórumot keresni. Annak természetesen semmiféle akadálya, hogy a tárca másodfokú hatóságként funkcionáljon, amelynek döntései ellen a bírósághoz lehet fordulni.

Alapvetően más a helyzet, ha hosszabb távon számolni kell a jelenlegi vegyes rendszerrel. Ebben az esetben ugyanis meg kell találni a minisztériumok első fokú döntései ellen igénybe vehető, a jogállami követelményeknek meg-

felelő jogorvoslati fórumot. Erre lehet a legalkalmasabb megoldási mód, hogy részben magasan kvalifikált elméleti jogászokból, részben széles körű gyakorlati tapasztalatokkal rendelkező közigazgatási jogászokból álló fellebbezési bizottságok bírálják el a minisztériumok első fokú határozatai elleni fellebbezéseket.

b) A vázolt jogorvoslati alapmodellel, s ezen belül a fellebbezési joggal függ össze, hogy milyen széles körben legyen lehetőség az azonnali végrehajtás elrendelésére.

A gyakorlati tapasztalatok szerint e szabályozási lehetőség mérlegelésében a jogszabály-előkészítő szubjektuma túlzottan tág szerephez jut. Az azonnali végrehajtás elrendelésére irányuló törekvés problémája azonban kodifikációs eszközökkel megoldhatatlan. A közigazgatási ügyek sokrétűsége miatt — a technikai fejlődésre is tekintettel — nem képzelhető el olyan taxáció, amely mellőzhetővé tenné a bianco felhatalmazást. Kizárólag a jogszabálytervezetek egyeztetési mechanizmusának hatékonyabbá tételétől várható elmozdulás a jelenlegi helyzettől.

8.3. A bírósági felülvizsgálat

a) Az államszervezet működése szempontjából meghatározó jelentősége van a hatékony és szakszerű közigazgatási bíráskodásnak. Magyarországon a rendes bíróságoktól elkülönült, önálló közigazgatási bíróságnak fél évszázados hagyományai voltak, ezt a szervezeti formát azonban az 1945 utáni politikai berendezkedés felszámolta. A rendszerváltozást követően — egy alkotmánybírósági határozat nyomán — valóra válhatott a közigazgatási határozatok csaknem teljes körű bírósági kontrollja, a közigazgatási bíráskodás megmaradt a rendes bírósági rendszer keretei között. Nem az az alapkérdés, hogy valamely országban önálló közigazgatási bírósági vertikum működik, avagy a rendes bíróságok látják el a közigazgatási bíráskodást, hanem az, hogy érvényesülnek-e a bírói függetlenség garanciái, és adottak-e a viszonylag gyors, ugyanakkor szakszerű és magas színvonalú közigazgatási ítélezés személyi és tárgyi feltételei. Nálunk jelenleg az utóbbiak számos kívánnivalót hagynak, ám a feltételek kialakíthatók az egységes bírósági szervezet keretei között is. Figyelembe kell venni, hogy a közigazgatási bíráskodás már ma is jelentős jogfejlesztő szerepet tölt be, alakítja a közigazgatási szervek gyakorlatát, és a bírák évente 40–50 milliárd forint sorsáról döntenek a pénzügyi perekben. Nem mindegy tehát, hogy milyen színvonalú döntések születnek és mennyi időn belül.

Az optimális megoldási mód kialakításánál az lehet a kiindulópont, hogy a közigazgatási ügyekben ítélező bíróságok jogkérdésekben döntő, nem pedig ténybíráóságok. A hatáskör telepítésénél a szakmai szempontok dominálnak, s nem az a meghatározó, hogy a bíróság székhelye minél közelebb legyen az ügyfél lakóhelyéhez, illetőleg a közigazgatási szerv székhelyéhez. Ezért átalakítható a jelenlegi rendszer úgy, hogy első fokon a régióként szervezett közigazgatási bíróságok döntsének, s határozatuk

nyomban jogerőre emelkedjék. Ezt a megoldást az is indokolja, hogy több megyében csupán egyetlen bíró szakosodik közigazgatási perekre, ám a törvény előírja, hogy jelentősebb pénzügyi perekben három szakbíróból álló tanácsnak kell eljárnia. Ez a gyakorlatban azt eredményezi, hogy ilyen ügyekben a háromtagú tanács két tagja nem szakbíró. Ez a megoldás a jogállamiság alapvető követelményeit sérti. A munkaügyi bíróságokhoz hasonló önállósággal rendelkező, regionálisan szervezett közigazgatási bíróságokon megfelelően képzett, vizsgát tett — kizárólag közigazgatási pereket tárgyaló — bírák ítélkeznenek, akiknek a közjogon belül bizonyos mértékű szakosodásra is lehetőségük volna, hiszen a közigazgatási szakterületek skálája a bányászati igazgatástól a növényvédelmi igazgatásig és a nyugdíjpénztárak állami felügyeletétől az adóügyi igazgatásig terjed, s szinte áttekinthetetlenül széles joganyagot fog át.

Megállapítható tehát, hogy a jogszabályok módosításával, valamint a személyi és tárgyi feltételek biztosításával viszonylag csekély anyagi ráfordítás mellett megteremthető a gyors és szakszerű közigazgatási bíráskodás. A személyi, szervezeti és hatásköri kérdésekben mielőbb döntést szükséges hozni, mivel az állami szervek működése, sőt az egész társadalom szempontjából is hátrányos a közigazgatási perek jelenlegi elhúzódása.

b) A bírósági felülvizsgálattal kapcsolatos, a Ket.-ben érvényesítendő változások a következők:

1. Vissza kell térni az 1957-es modellhez abban a tekintetben, hogy a keresetindításnak ne legyen a határozat végrehajtására nézve automatikus halasztó hatálya, ám a bíróság — erre irányuló kérelem alapján — legyen jogosult a végrehajtás felfüggesztésére. Ez esetben a másodfokú közigazgatási határozat valóban jogerőssé válik a közléssel.
2. Feltétlenül indokolt az Áe. 72. §-ának (4) bekezdésében foglalt tilalmi lista tételes felülvizsgálata. Tekintettel ugyanis a bírósági felülvizsgálat garanciális jellegére, meglehetősen aggályos, hogy bármely törvény, bármifajta megszorítás nélkül kizárhatja a bírósági felülvizsgálatot.

8.4. Az újrafelvételi eljárás

Új jogorvoslati formaként indokolt bevezetni az újrafelvételi kérelem jogintézményét. Ennek alkalmazására akkor kerülne sor, ha

a) a hozott döntés közigazgatási szakban emelkedett jogerőre, azaz nincs a bíróságnak az ügyben érdemi határozata — ebben az esetben ugyanis nem a közigazgatási újrafelvételi eljárás, hanem a Pp.-ben szabályozott perújítás áll az ügyfél rendelkezésére; és

b) az ügyfélnek csak a határozat jogerőre emelkedése után jutott tudomására valamely, az ügy elbírálása szempontjából lényeges tény, adat vagy bizonyíték.

Mindezeket túl az újrafelvétel jogintézményénél is fontos szempont a jogbiztonság előtérbe helyezése. Ezért nem szabad parttalan lehetőséget biztosítani a felmerülő releváns új tényeknek, adatoknak vagy más bizonyítékoknak a

figyelembevételére, hanem összhangban a közigazgatási eljárásjog más területein megvalósuló szabályozásokkal csak meghatározott időtartamon — célszerűen a határozat jogerőre emelkedésétől számított egy éven — belül nyíljk lehetőség. Ugyancsak érvényre kell juttatni ezen új jogorvoslati forma esetében is a jóhiszeműen szerzett és gyakorolt jogok védelmét.

8.5. A felülvizsgálati eljárás

Az Áe. felügyeleti intézkedésre vonatkozó rendelkezéseinek továbbfejlesztésével kapcsolatban három javaslat vehető fel.

a) Az Áe. 71. § (1) bekezdésének második mondata — amely a szakhatóság hozzájárulásának figyelmen kívül hagyásához kapcsolódik — jelenlegi formájában eljárásjogi szempontból teljességgel alkalmatlan a kívánt cél elérésére. A probléma a semmisség jogintézményének új jogi szabályozása keretében oldható meg.

b) Az új jogi szabályozás során feltétlenül korrigálni kell azt a kodifikációs hibát, amely az 1999. évi XLV. törvénnyel az Áe.-be beiktatott 71/A. §-ban lelhető fel. E rendelkezés arról szól, hogy amennyiben az Alkotmánybírósághoz intézett alkotmányjogi panasz eredményre vezet, hogyan lehet orvosolni az ügyfél jogsérelmét. A szabály megalkotásánál azonban nem vették figyelembe az alkotmánybírósági gyakorlatot. Az alkotmányjogi panasz alapján lefolytatott eljárás ugyanis gyakran azzal a végkövetkeztetéssel zárul, hogy a sérelmezett jogszabályi rendelkezésnek több lehetséges értelmezése van, s ezek közül egy vagy több alkotmányellenes. Ilyen esetekben az Alkotmánybíróság a hatályos jog kíméletével jár el: vélelmezi, hogy a jogalkotó szerv az alaptörvénnyel összhangban álló jogszabályt kívánt kibocsátani, ezért nem nyilvánítja alkotmányellenessé, és nem semmisíti meg a sérelmezett rendelkezést, hanem megállapítja annak alkotmányos értelmezését, s a szükséghez képest kimondja, hogy a panaszos ügyben is ezt az értelmezést kell alkalmazni. Ezt a jogtechnikai megoldást tehát a konkrét jogsérellem orvoslása szempontjából egyenértékűnek kell tekinteni az alkotmányellenessé nyilvánított jogszabály megsemmisítésével.

c) Végül a fórumrendszer felülvizsgálata kapcsán gondoskodni kell a felügyeleti jogkör új telepítési módjáról is. Ez a hierarchiában működő közigazgatási szerveknél nem igényel változtatást, e körben továbbra is a felügyeleti szerv (felettes szerv) gyakorolja ezen jogosítványt. Ugyanakkor a felettes szervvel nem rendelkező szervek esetében az állami törvényességi ellenőrzést, illetve törvényességi felügyeletet gyakorló szervet szükséges felhatalmazni a felügyeleti jogkör ellátására.

8.6. Az ügyészi óvás

a) Az Áe. ügyészi intézkedésekkel kapcsolatos szakasza (74. §) csupán egy, ez ügyészségi törvényre utaló szabályt tartalmaz, s mint ilyen nem szolgálja kielégítő módon az esetenként jogi végzettséggel nem rendelkező jogalkalma-

zók érdekeit. Ennélfogva az utaló szabályozási módszer csak a konkrét közigazgatási határozat tartalmát közvetlenül nem befolyásoló ügyészi felszólalás, illetve ügyészi figyelmeztetés eseteiben elfogadható (azonban nem a Ket. jogorvoslási fejezetében, hanem a záró rendelkezések között). A közigazgatási határozatot közvetlenül érintő ügyészi óvással kapcsolatban viszont mindenképpen célszerű a korábbi szabályozási technikához való visszatérés, azaz a vonatkozó rendelkezések belefoglalása az új törvénybe.

b) Figyelembe kell venni, hogy az ügyész elveszítette általános keresetindítási felhatalmazását, ezért nem teheti meg, hogy az ügyfelek számára nyitva álló időn belül maga nyújt be keresetet a bírósághoz. Ugyanakkor előfordulhat, hogy az ügyész csak a határozat jogerőre emelkedése után több hónappal — például az átfogó vizsgálat keretében — szerez tudomást arról, hogy a közigazgatási szerv az ügyfél javára követett el törvénytisértést, s emiatt az ügyfél természetesen nem támadta meg keresettel a számára előnyös határozatot. Az ügyészi törvényességi felügyelet egyébként azokra a határozatokra is kiterjed, amelyek tekintetében a bírósági felülvizsgálatot a törvény kizárja. Az ügyészi óvás tehát bizonyos értelemben a biztonsági szelep szerepét tölti be a jogorvoslati rendszerben. Erre tekintettel:

1. fenn kell tartani azt a lehetőséget, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított egy éven belül benyújtott ügyészi óvás alapján a jóhiszeműen szerzett és gyakorolt jogra való tekintet nélkül sor kerülhesen a határozat hatályon kívül helyezésére vagy módosítására;
2. az Ütv. 15. §-ának (4) bekezdése nem tartható fenn: a Kormányt nem lehet egyedi ügyek elbírálásával terhelni, ezért az ügyészi óvás nyomán keletkezett jogviták elbírálására új megoldást kell találni.

8.7. A semmisség

A javasolt változtatások egyik legfontosabb eleme a semmisség jogintézményének normális, a közigazgatás-tudomány eredményeit és a külföldi eljárási kódexek rendelkezéseit egyaránt figyelembe vevő szabályozása. E célból a semmisségi okok taxációjának alábbi átformálása indokolt:

a) a joghatóság, hatáskör vagy illetékesség hiánya (ideértve a jogellenes hatáskörrelvonást és a szakhatóság döntésének figyelmen kívül hagyását is);

b) a döntéshozóval szemben alkalmazott kényszer vagy fenyegetés, valamint a döntéshozó megtévesztése, amelyek közvetlen hatással voltak a meghozott döntésre;

c) a jogszabályban meghatározott forma mellőzése, ha ezt a jogszabály semmisségi okká nyilvánította;

d) az olyan súlyos eljárási törvénytisértés, amelyet a jogszabály kifejezetten semmisségi okká minősített, (pl. a testületi szerv határozatképtelen volt a döntés meghozatalakor);

e) az olyan bűncselekmény, amely közvetlen hatással volt a meghozott döntésre, feltéve, hogy a bűncselekmény

elkövetését jogerős bírósági ítélet megállapította, vagy az ilyen ítélet meghozatalát nem a bizonyítottság hiánya zárta ki.

Elvileg a semmisség esetében nincs létjogosultsága semmiféle jogvesztő határidőnek. Egy hatósági aktus olyan súlyos jogi fogyatékoságáról van ugyanis szó, amelyet az időmúlás éppúgy képtelen orvosolni, mint ahogyan szabályként a nem tulajdonostól történő vásárlás sem keletkeztet tulajdonjogot a magánjogban. Ugyanakkor a jogbiztonsággal kapcsolatos éppoly lényeges kívánalmak ezzel a megfontolással ellentétes tartalmat hordoznak. A semmisség kérdésében tehát legfeljebb arról lehet szó, hogy két alkotmányos értéket, a jogbiztonságot és a törvényességet kell valamilyen módon — esetleg kompromisszum árán — „összebékíteni” egymással. Ezt az „összebékítést” pedig a hatályos törvényi szabályozással megegyező módon, azaz a határozat jogerőre emelkedését követő hároméves határidő érintetlenül hagyásával indokolt megvalósítani.

8.8. Jogorvoslat a közigazgatási szerv jogellenes mulasztása esetén

Elvi okokból felülvizsgálandó a közigazgatási szerv jogellenes mulasztása esetére szóló jogorvoslati szabályozás. Egy demokratikus jogállamban csupán egyféle megoldás jöhet szóba: a hatáskörrel rendelkező illetékes szerv rászorítása arra, hogy tegyen eleget meghatározott kötelezettségének. Ennek érdekében a felettes (állami törvényességi felügyeletet ellátó) szervet, illetőleg a bíróságot hatékony jogi eszközök alkalmazására kell feljogosítani (a magas összegű, ismételten kiszabható, személyre szóló bírságot és a fegyelmi eljárás kezdeményezését is ideértve, amely utóbbi esetben a törvény kötelezővé teszi a fegyelmi eljárás elrendelését). Az említett jogi eszközök alkalmazására nem csupán az ügyfél kérelmére, hanem hivatalból is lehetőséget kell adni.

9. A közigazgatási végrehajtási eljárás

9.1. A végrehajtás jogi szabályozásánál abból kell kiindulni, hogy a közigazgatás személyi állománya zömmel jogász végzettség nélküli köztisztviselőkkel áll. Emiatt a Ket. nem tudja betölteni rendeltetését, ha más törvényekre utaló szabályok halmazává válik. A Ket. jelentőségét éppen az adja, hogy a közigazgatásban dolgozók, egy törvénybe összefoglalva találják meg a munkájuk során alkalmazható általános eljárási szabályokat. Ugyanakkor általános jogszabály-szerkesztési elv, hogy a jogszabály ne inkorporálja más jogszabályok rendelkezéseit, hanem csak utaljon a megfelelő jogszabályra. A Ket. esetében azonban indokolt ettől legalábbis részben eltérni. A teljes megoldást pedig az jelentheti, hogy valamely tárca folyamatosan gondoskodik arról, hogy a végrehajtási eljárás jogalkalmazói számára rendelkezésre álljon egy olyan hivatalos összeállítás, amely naprakész állapotban tartalmazza a közigazgatási végrehajtási eljárás során alkalmazandó valamennyi hatályos jogi rendelkezést.

9.2. A hatályos jogi szabályozás nagyfokú jogbizonytalanságot teremt a tekintetben, hogy a másodfokú határozat mikor válik végrehajthatóvá. Az alapvető gondot az jelenti, hogy az Áe. szóhasználatában a „végrehajtható” kifejezésnek kettős tartalma van, ha ugyanis a határozat végrehajtható, akkor

- helye van a végrehajtás elrendelésének, illetőleg
- az ügyfél gyakorolhatja a határozatban biztosított jogát.

Abból eredően, hogy a másodfokú határozat elleni bírósági keresetindításnak ez idő szerint automatikus halasztó hatálya van a végrehajtásra, gyakran maga a hatóság sem tudja, hogy a határozat végrehajtható-e vagy sem, az (ellenérdekű) ügyfél pedig még kevésbé. Sem az Áe., sem a Pp. hatályos szabályai nem kínálnak e tekintetben megnyugtató megoldást. Ezért a bizonytalanság felszámolása érdekében ki kell mondani, hogy

a) a jogorvoslati fejezetben megfogalmazott javaslat szerint a keresetindításnak automatikus halasztó hatálya nincs, a bíróság csak kifejezetten erre irányuló kérelem alapján függesztheti fel a végrehajtást, amennyiben a rendelkezésre álló adatok alapján a határozat hatályon kívül helyezése várható;

b) a keresetlevelet csak az első fokú határozatot hozó közigazgatási szervnél lehet előterjeszteni;

c) a közigazgatási szerv a keresetindításról tájékoztatja az ellenérdekű ügyfelet, megjelölve, hogy a keresetlevél tartalmaz-e végrehajtás felfüggesztésére irányuló kérelmet.

9.3. Az Áe. szerint jogszabály eltérő rendelkezésének hiányában a határozat végrehajtását az első fokon eljáró közigazgatási szerv rendeli el. Az a rendelkezés azonban, hogy a végrehajtás foganatosítása is az esetek jelentős részében vagy ugyanerre a szervre vagy a legalsóbb fokú közigazgatási szervre hárul, a következő problémákat veti fel:

a) a községekben működő közigazgatási szervek munkatársai — főként a kisebb településeken — nem szívesen alkalmaznak kényszert vagy szankciót a helyi lakossággal szemben;

b) ugyancsak a kisebb településeken gyakran nincs is olyan vállalkozó (pl. lakatos, kőműves), amilyenre a végrehajtás során szükség lenne;

c) ahol helyben nincs rendőrőrs, gondot jelent a rendőrséggel való egyeztetés is;

d) ha a kötelezett erre történő felhívása eredménytelen marad, a végrehajtást foganatosító szerv nem tudja előlegezni a költségeket, mivel erre nincs költségvetési fedezet;

e) de talán a legnagyobb gondot mégis az jelenti, hogy ahol erre szakosodott munkatárs nincs, az orvos, tanár stb. végzettségű köztisztviselők általában idegenkednek attól, hogy fuvarozásról, szállítómunkásokról gondoskodjanak, illetőleg erőszakos behatolásnál képviseljék a hatóságot.

A kézenfekvő megoldás az lenne, ha az állam — az okmányirodák, valamint az építésügyi és gyámügyi igazga-

tás mintájára — végrehajtó irodákra, azaz egy kifejezetten erre szakosodott közigazgatási végrehajtó szolgálatra bízna a végrehajtást, amelyek mind a polgármesteri hivatalokat, mind pedig a dekoncentrált közigazgatási szerveket kiszolgálnák, ha egy ügy végrehajtási szakba kerül. Az irodák munkatársai kifejezetten a végrehajtásra szakosodott igazgatásszervezők lennének, akik rutinosan járnának el a pénzösszeg behajtásánál éppúgy, mint akkor, ha valamely ügyben műszaki ellenőrről, kivitelezőről vagy éppen felelős őrzésről kell gondoskodni. A begyakorlottság és a kialakult kapcsolatrendszer — a pénzintézetektől a szállítókig terjedő skálán — megkönnyítené és meggyorsítaná a végrehajtást, míg a különböző közigazgatási szervek mentesülnének a tőlük idegen és általuk nem is nagyon ismert feladatok alól. (Ezt a megoldási módot Kaposváron és környékén már kipróbálták, és bevált.)

9.4. A tipikus az, hogy a végrehajtás pénzösszeg behajtására irányul, akár azért, mert az ügyfelet eredetileg is pénzfizetésre kötelezték, akár azért, mert a meghatározott cselekmény végrehajtása, illetőleg meghatározott ingóság kiadása fordult át pénzkövetelésbe, vagy az ügyfelet pénzbírság kiszabásával akarják rászorítani a teljesítésre. Az Áe. hatályos szabályai szerint a pénzösszeg behajtása nehézkes, hosszadalmas. Annak érdekében, hogy ez megváltozzék, a jogi szabályozásban a következő módosításokra van szükség:

1. Mindenekelőtt a kötelezettet érdekeltté kell tenni a mielőbbi önkéntes teljesítésben. E célból a késedelmes teljesítéshez indokolt ugyanolyan — a kötelezettséget az idő múlásával egyre terheesebbé tévő — szankciót kapcsolni, mint amilyen az adóügyi igazgatásban érvényesül (késedelmi pótlék), mely szabályozásánál a kötelezett teljesítési hajlandóságára szükséges hangsúlyt fektetni.
2. Célszerű felülvizsgálni, hogy indokolt-e fenntartani a behajtási módozatok tekintetében az Áe. alapján jelenleg érvényesülő kötelező sorrendiséget, illetőleg a természetes és jogi személyekkel szembeni végrehajtási módok alapvetően eltérő voltát.
3. Az ingatlanlefoglalás jogintézménye mellett az építésügyi igazgatás körében már érvényesülő szabály általánossá tételével — meghatározott összeghatár feletti kötelezettségek esetén — biztosítási intézkedésként lehetővé kell tenni jelzálogjog bejegyzését a kötelezett valamely ingatlanára.
4. Jelentős költségkihatással járó meghatározott cselekmények esetében megfontolandó a végrehajtási bírság jelenleg százezer forintos felső határát akként megemelni, hogy az a várható költség törvényben meghatározott százaléka legyen.
5. Ugyancsak jelentős költségkihatással járó cselekmény esetében, ha a kötelezett önként nem teljesít, és a költségek előlegezésére irányuló kötelezettségét neki felróható okból nem teljesíti, a megelőlegezett összeg után a mindenkori jegybanki alapkamat törvényben meghatározott százaléka járjon.

V. rész KÖZLEMÉNYEK, HIRDETMEÉNYEK

**A Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium Békés Megyei Földművelésügyi Hivatalának
(5600 Békéscsaba, Kétegyházi u. 2.)**

h i r d e t m é n y e

Az FVM Békés Megyei Földművelésügyi Hivatala — a földrendező és a földkiadó bizottságokról szóló 1993. évi II. törvény (a továbbiakban: Tv.) 4/B. §-ának (5) bekezdése alapján —

n y i l v á n o s s o r s o l á s t

tart a Szabadság Mezőgazdasági Szövetkezet, Békéscsaba használatában lévő földek kiadása céljából.

A sorsolás helye: Békéscsaba, Kétegyházi u. 2., Békés Megyei Földművelésügyi Hivatal földszinti tanácskozó terme

A sorsolás ideje: 2003. március 11., 9 óra.

A sorsolás vezetője: Kundolfné Lipták Julianna

A sorsolásra kerülő földrészek adatai:

Település: Békéscsaba

Helyrajzi szám	Művelési ág	Terület (ha, m ²)	AK érték	A terület hasznosítására vonatkozó korlátozás
0885/85	szántó	0,2814	12,90	1290/7270 tulajdoni hányad
0890/4	szántó	0,1932	9,06	
0894/13	szántó	0,6810	31,94	3194/3769 tul. hányad
0910/28	szántó	1,1166	49,04	4904/6440 tul. hányad
0921/42	szántó	0,0995	4,67	467/4138 tul. hányad
0929/18	szántó	0,3953	18,54	1854/2689 tul. hányad
0946/22	gyep	0,3010	9,66	
0946/24	gyep	2,7556	88,45	
0991/29	szántó	0,5900	26,86	2686/657073 tul. hányad
1002/26	erdő	5,3252	100,99	
1002/35	szántó	0,4533	21,26	2126/2936 tul. hányad
1002/37	szántó	0,1433	6,72	

Település: Csabaszabadi

Helyrajzi szám	Művelési ág	Terület (ha, m ²)	AK érték	Megjegyzés
036/2	szántó	0,1749	7,16	7,16/1719
054/3	szántó	0,1079	3,75	
059/5	szántó	0,4675	20,29	
066/47	szántó	0,4099	17,71	1771/21851

Helyrajzi szám	Művelési ág	Terület (ha, m ²)	AK érték	Megjegyzés
068/46	szántó	0,2560	10,95	1095/4181
070/1	erdő	1,2762	24,38	
0113/32	szántó	0,1408	3,31	
0113/51	szántó	0,0688	2,99	

Település: Medgyesbodzás

Helyrajzi szám	Művelési ág	Terület (ha, m ²)	AK érték	Megjegyzés
069/81	szántó	0,4429	15,41	

Település: Csanádalberti

Helyrajzi szám	Művelési ág	Terület (ha, m ²)	AK érték	Megjegyzés
028/10	szántó	0,3957	13,77	

A sorsoláson a szövetkezetben még ki nem adott részarány-földtulajdonnal rendelkező személyek vehetnek részt.

A sorsolás nyilvános, azon bárki jelen lehet.

A sorsoláson bármely okból meg nem jelenő jogosult később a mulasztásra hivatkozva semmiféle jogot nem érvényesíthet, ebből az okból a sorsolás eredménye nem változtatható meg.

Azok a részarány-tulajdonosok, akik a sorsolást követően is kiadatlan részaránytulajdonnal rendelkeznek, a Tv. 7/A. §-ának (3) bekezdése alapján kártalanításra jogosultak.

Akinek a nyilvános sorsolás jogos érdekét érinti vagy sérti, törvénysértésre hivatkozással a sorsolást követő 48 órán belül a Fővárosi és Pest Megyei Földművelésügyi Hivatalhoz címzett, de a Békés Megyei Földművelésügyi Hivatalhoz (5600 Békéscsaba, Kétegyházi u. 2.) kifogást nyújthat be.

Szabó István s. k.,
hivatalvezető

A Fogyasztóvédelmi Főfelügyelőség k ö z l e m é n y e i

A Baranya Megyei Közigazgatási Hivatal Fogyasztóvédelmi Felügyelősége mintavétellel egybekötött ellenőrzést végzett a Bonyár-Elektro II (7800 Siklós, Piac tér 1.) műszaki üzletében. A Fogyasztóvédelmi Főfelügyelőség laboratóriumában elvégzett vizsgálatok szerint a

*RUCSEJOK BV-0, 12-63-U**

*(az adattáblán a RUCSEJOK, a BV és az U cirill betűvel szerepel)
típusú szivattyú*

nem felel meg az élet- és vagyonbiztonsági követelményeknek.

A termék rendeltetésszerű használatra alkalmatlan,

áramütés-veszélyes.

A Fogyasztóvédelmi Felügyelőség a fenti termék forgalmazását az áruk és szolgáltatások biztonságosságáról és az ezzel kapcsolatos piacfelügyeleti eljárásról szóló 79/1998. (IV. 29.) Korm. rendelet 6. § d) pontja alapján megtiltotta.

Tájékoztatjuk a kereskedőket, hogy a termék további forgalmazása a fenti jogszabályba ütközik. A fogyasztók a már megvásárolt terméket a vásárlás helyére vihetik vissza, kártalanítást kérve.

A Baranya Megyei Közigazgatási Hivatal Fogyasztóvédelmi Felügyelősége mintavétellel egybekötött ellenőrzést végzett a Bonyár-Elektro II (7800 Siklós, Piac tér 1.) műszaki üzletében. A Fogyasztóvédelmi Főfelügyelőség laboratóriumában elvégzett vizsgálatok szerint a

LATORICA-M BV-0,1-63-U5
(az adattáblán a LATORICA-M, a BV és az U5 cirill betűvel szerepel)
típusú szivattyú

nem felel meg az élet- és vagyonbiztonsági követelményeknek.

A termék rendeltetésszerű használatra alkalmatlan,

áramütés-veszélyes.

A Fogyasztóvédelmi Felügyelőség a fenti termék forgalmazását az áruk és szolgáltatások biztonságosságáról és az ezzel kapcsolatos piacfelügyeleti eljárásról szóló 79/1998. (IV. 29.) Korm. rendelet 6. § d) pontja alapján megtiltotta.

Tájékoztatjuk a kereskedőket, hogy a termék további forgalmazása a fenti jogszabályba ütközik. A fogyasztók a már megvásárolt terméket a vásárlás helyére vihetik vissza, kártalanítást kérve.

A Veszprém Megyei Közigazgatási Hivatal Fogyasztóvédelmi Felügyelősége mintavétellel egybekötött ellenőrzést végzett Vaczkó Antalnénél árusítóhelyén (8200 Veszprém, Házgyári úti vásár). A Fogyasztóvédelmi Főfelügyelőség laboratóriumában elvégzett vizsgálatok szerint az

ismeretlen gyártójú SF-938 típusú hajnyíró
(A termék dobozán „Nozyce Profesjonalne Profesjonalny Zestaw Ostrzyzenia” felirattal)

nem felel meg az élet- és vagyonbiztonsági követelményeknek.

A termék rendeltetésszerű használatra alkalmatlan,

áramütés-veszélyes.

A Fogyasztóvédelmi Felügyelőség a fenti termék forgalmazását az áruk és szolgáltatások biztonságosságáról és az ezzel kapcsolatos piacfelügyeleti eljárásról szóló 79/1998. (IV. 29.) Korm. rendelet 6. § d) pontja alapján megtiltotta.

Tájékoztatjuk a kereskedőket, hogy a termék további forgalmazása a fenti jogszabályba ütközik. A fogyasztók a már megvásárolt terméket a vásárlás helyére vihetik vissza, kártalanítást kérve.

A Veszprém Megyei Közigazgatási Hivatal Fogyasztóvédelmi Felügyelősége mintavétellel egybekötött ellenőrzést végzett Vaczkó Antalnénél árusítóhelyén (8200 Veszprém, Házgyári úti vásár). A Fogyasztóvédelmi Főfelügyelőség laboratóriumában elvégzett vizsgálatok szerint az

ismeretlen gyártójú PC-1000 típusú hajnyíró
(A termék dobozán „Nozyce Profesjonalne Profesjonalny Zestaw Ostrzyzenia” felirattal)

nem felel meg az élet- és vagyonbiztonsági követelményeknek.

A termék rendeltetésszerű használatra alkalmatlan,

áramütés-veszélyes.

A Fogyasztóvédelmi Felügyelőség a fenti termék forgalmazását az áruk és szolgáltatások biztonságosságáról és az ezzel kapcsolatos piacfelügyeleti eljárásról szóló 79/1998. (IV. 29.) Korm. rendelet 6. § d) pontja alapján megtiltotta.

Tájékoztatjuk a kereskedőket, hogy a termék további forgalmazása a fenti jogszabályba ütközik. A fogyasztók a már megvásárolt terméket a vásárlás helyére vihetik vissza, kártalanítást kérve.

A Veszprém Megyei Közigazgatási Hivatal Fogyasztóvédelmi Felügyelősége mintavétellel egybekötött ellenőrzést végzett a pápai Hong Kong Áruházban (8500 Pápa, Kossuth u. 14.). A Fogyasztóvédelmi Főfelügyelőség laboratóriumában elvégzett vizsgálatok szerint az

50-C7 Lights Set feliratú karácsonyfafűző

nem felel meg az élet- és vagyonbiztonsági követelményeknek.

A termék rendeltetésszerű használatra alkalmatlan,

áramütés-veszélyes.

A Fogyasztóvédelmi Felügyelőség a fenti termék forgalmazását az áruk és szolgáltatások biztonságosságáról és az ezzel kapcsolatos piacfelügyeleti eljárásról szóló 79/1998. (IV. 29.) Korm. rendelet 6. § d) pontja alapján megtiltotta.

Tájékoztatjuk a kereskedőket, hogy a termék további forgalmazása a fenti jogszabályba ütközik. A fogyasztók a már megvásárolt terméket a vásárlás helyére vihetik vissza, kártalanítást kérve.

Fogyasztóvédelmi Főfelügyelőség

**A BM Központi Adatfeldolgozó, Nyilvántartó
és Választási Hivatal közleménye**

A BM Központi Hivatal a 35/2000. (XI. 30.) BM rendelet 73. § (1) bekezdése alapján — az eddig közzétetteken kívül — az alábbi elveszett, megsemmisült gépjármű törzskönyvek sorszámaát teszi közzé:

399275A	551353A	128537A
247862B	475015A	097690A
712918A	111148C	286926A
192699B	472992A	376450A
974376A	983772B	474736A
615843A	904400A	458503A
404397B	320315A	522023C
524710C	335001B	724761C
374654B	584479A	953236B
083439B	699129B	452176A
524407A	407557B	667002C
502887A	968342A	017328C
521207C	414350A	532593B
508574A	572333A	686618B
634412A	589956A	110764C
135857A	816179A	820451C
759241B	625182B	281797C
867211C	180290B	521208A
413698A	218137B	894979A
484281C	383771C	759241B
775701C	740125B	834002A
702009A	776849A	023218C
216256A	247385A	443693B
319569B	830379A	742517A
891065A	198382B	012775C
965338B	353411B	224620C
521898B	443492A	516151B
039297A	266805B	954528B
419425A	477017B	914053A
642529B	969313A	839782A
799153C	984510B	385558A
574850C	660113B	967908A
619741A	103891C	582339C
142413B	233994C	543453B
407251C	180384C	244984A
853433B	393098C	113251C
178610A	767197B	858215A
186768C	281921C	484606B
698239A	399696A	

Közlekedési Nyilvántartó Osztály

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

Kormányrendelet felhatalmazása alapján jelenteti meg a Miniszterelnöki Hivatal a Magyar Közlöny mellékleteként a **HIVATALOS ÉRTESÍTŐT**. A lap hetente, szerdánként, tematikus főrészekben hitelesen közli a legfőbb állami, önkormányzati, társadalmi, gazdasági szervek, illetve szervezetek személyi, szervezeti, igazgatási és képzési, valamint a hírközlési tevékenység (frekvenciagazdálkodás, távközlés, postaügy, informatika) közleményeit, továbbá az üzleti élet híreit. Térítési díj ellenében közzé tesszük a Kincstári Vagyoni Igazgatóság vagyonértékesítési pályázatait, az állami, társadalmi, gazdasági szervezetek, parlamenti pártok, tb-önkormányzatok, kamarák, helyi önkormányzatok, egyházak, különböző képviseletek közleményeit. Fizetett hirdetésként — akár színes oldalakon is — helyet kaphatnak az Értesítőben a gazdálkodó szervezetek, egyetemek, alapítványok, de magánszemélyek közérdeklődésre számot tartó közlései is.

Őszintén reméljük, hogy a hírek, információk, közlemények egy lapban történő pontos és rendszerezett formában való közreadásával sikerül hatékonyabbá és eredményesebbé tenni előfizetőink tájékozódását a hivatali és üzleti életben. Az érdeklődők számára egyéb hasznos információkat is nyújt a lap.

A lap előfizetésben megrendelhető a Magyar Hivatalos Közlönykiadó 1085 Budapest, Somogyi Béla u. 6. címen, levélcím: 1394 Budapest 62., Pf. 357; faxszám: 318-6668.

2003. évi éves előfizetési díja: 9408 Ft áfával.

A **HIVATALOS ÉRTESÍTŐ** egyes számai megvásárolhatók a kiadó közlőnyboltjában: 1085 Budapest, Somogyi Béla u. 6. Telefon/fax: 267-2780.

MEGRENDELŐ LAP

Megrendelem a **HIVATALOS ÉRTESÍTŐ** című lapot példányban, és kérem a következő címre kézbesíteni:

Megrendelő neve:

címe (város/község, irányítószám):

utca, házszám:

Ügyintéző (telefonszám):

2003. évi előfizetési díj fél évre 4704 Ft áfával ☐

egy évre 9408 Ft áfával ☐

Számlát kérek a befizetéshez. ☐

Kérjük, a négyzetbe történő X bejelöléssel jelezze az előfizetés időtartamát.

Kelt.:

.....
cégszerű aláírás

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

A jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény rendelkezik — többek között — a Magyar Köztársaság Kormánya hivatalos lapjának, a **Határozatok Tárá**nak megjelentetéséről.

A Határozatok Tárát szerkeszti a Miniszterelnöki Hivatal a Szerkesztőbizottság közreműködésével, évente mintegy 60 alkalommal jelenik meg.

A Határozatok Tára a Kormánynak azokat a határozatait (kétezres) közli, amelyeknek közzétételét a Kormány elrendelte, továbbá tartalmazza a miniszterelnök határozatait, a Miniszterelnöki Hivatal vezető miniszter határozatait, valamint a minisztériumok, az országos hatáskörű szervek, az önkormányzatok közleményeit, hirdetményeit, különféle tájékoztatóit, továbbá azokat a közleményeket stb., amelyeket a Miniszterelnöki Hivatal vezető miniszter engedélyez.

A Határozatok Tára megrendelhető a Magyar Hivatalos Közlönykiadó címén (Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6.; postacím: 1394 Budapest 62, Pf. 357.) vagy a 318-6668 faxszámán.

Éves előfizetési díja 2003. évre: 14 448 Ft áfával.

Példányonként megvásárolható a kiadó közlőnyboltjában (1085 Budapest, Somogyi Béla u. 6. Tel/fax: 267-2780).

MEGRENDELŐLAP

Megrendelem a

HATÁROZATOK TÁRA

című lapot példányban.

A megrendelő (cég) neve:

Címe (város, irányítószám):

Utca, házszám:

Az ügyintéző neve, telefonszáma:

A megrendelő (cég) bankszámlaszáma:

Előfizetési díj egy évre: 14 448 Ft áfával ☐

fél évre: 7 224 Ft áfával ☐

Csekket kérek a befizetéshez ☐

Kérjük, a négyzetbe történő X bejelöléssel jelezze az előfizetés időtartamát!

A megrendelt példányok ellenértékét a postaköltséggel együtt, a szállítást követő számla kézhezvétele után, 8 napon belül a Magyar Hivatalos Közlönykiadónak a számlán feltüntetett pénzforgalmi jelzőszámára átutaljuk.

Keltezés:

.....
cégszerű aláírás

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

A Miniszterelnöki Hivatal és a Belügyminisztérium közös szerkesztésében havonta megjelenő

ÖNKORMÁNYZATOK KÖZLÖNYE

az önkormányzatok számára működésük során hasznos és nélkülözhetetlen tájékoztatói forrás.

A kiadvány első három része az önkormányzatokat érintő, újonnan kihirdetett jogszabályokat (törvények, rendeletek — ideértve az önkormányzati rendeleteket is —, alkotmánybírósági és egyéb határozatok) közli. Negyedik főrésze közleményeket, pályázati felhívásokat és tájékoztatásokat (szakértők közleményei, az Állami Számvevőszék ajánlásai, az önkormányzatok által elnyerhető támogatások pályázati feltételei, az önkormányzatok éves pénzügyi beszámolóit, alapító okiratok stb.) tartalmaz.

Az **Önkormányzatok Közlönye** előfizetésben megrendelhető a Magyar Hivatalos Közlönykiadó (1085 Budapest, Somogyi Béla u. 6.) címen (postacím: 1394 Budapest 62. Pf. 357) vagy a 318-6668 faxszámán.

2003. évi éves előfizetés díja: 3696 Ft áfával.

Példányonként megvásárolható a kiadó közlőnyboltjában (1085 Budapest, Somogyi Béla u. 6. Tel./fax: 267-2780).

MEGRENDELŐLAP

Megrendeljük az **Önkormányzatok Közlönye** című lapot példányban.

A megrendelő (cég) neve:

Címe (város, irányítószám):

Utca, házszám:

Az ügyintéző neve, telefonszáma:

A megrendelő (cég) bankszámlaszáma:

A megrendelt példányok ellenértékét a postaköltséggel együtt, a szállítást követő számla kézhezvétele után, 8 napon belül a Magyar Hivatalos Közlönykiadónak a számlán feltüntetett pénzforgalmi jelzőszámára átutaljuk.

Keltezés:

.....
cégszerű aláírás

K Ö Z L E M É N Y

A Magyar Hivatalos Közlönykiadó megjelentette

A TÁRSASHÁZAKKAL KAPCSOLATOS JOGSZABÁLYOK

című, A/4 formátumú, 64 oldal terjedelmű Magyar Közlöny-különszámot.

A kiadvány a társasházak vonatkozásában fontosabb előírásokat tartalmazó jogszabályokat — például a társasházról szóló törvényt, a Polgári Törvénykönyv és az ingatlan-nyilvántartásról szóló törvény vonatkozó rendelkezéseit, a társasház számvitelének speciális szabályait — tartalmazza.

A kézirat lezárva: 2002. április 19-én.

Ára: 700 Ft áfával.

A megrendeléseket a Magyar Hivatalos Közlönykiadó címére (1085 Budapest, Somogyi Béla u. 6.) lehet feladni.
Fax: 338-4746 vagy 267-2780.

MEGRENDELŐLAP

Megrendeljük

A TÁRSASHÁZAKKAL KAPCSOLATOS JOGSZABÁLYOK

című kiadványt példányban

A megrendelő (cég) neve:

Címe (város, irányítószám):

Utca, házszám:

Az ügyintéző neve, telefonszáma:

A megrendelő (cég) bankszámlaszáma:

A megrendelt példányok ellenértékét a postaköltséggel együtt, a szállítást követő számla kézhezvétele után, 8 napon belül a Magyar Hivatalos Közlönykiadónak a számlán feltüntetett pénzforgalmi jelzőszámára átutaljuk.

Keltezés:

.....
cégszerű aláírás

FELHÍVÁS

Tájékoztatjuk tisztelt Olvasóinkat, hogy a **Szociális és Munkavédelmi Közlöny 2002 decemberét követően megszűnik**. 2003. évtől kezdődően helyette két új közlöny jelenik meg: a Szociális Közlöny és a Munkaügyi Közlöny. A Szociális Közlöny az Egészségügyi, Szociális és Családügyi Minisztériumnak, a Munkaügyi Közlöny a Foglalkoztatáspolitikai és Munkaügyi Minisztériumnak lesz a hivatalos lapja.

A Szociális Közlöny tartalmazza — többek között — a már kihirdetett jogszabályokat az alábbiak szerint:

- a szociális törvényt és az ahhoz kapcsolódó jogszabályokat, országgyűlési és kormányhatározatokat,
- a családtámogatási törvényt és a vele kapcsolatos jogszabályokat,
- a társadalombiztosítási nyugellátási törvényt és az ahhoz kapcsolódó jogszabályokat,
- a gyermekvédelmi törvényt és az azzal összefüggésben lévő jogszabályokat,
- a fogyatékosok esélyegyenlőségéről szóló törvényt és az ahhoz kapcsolódó jogszabályokat,
- jelentős, a társadalom széles rétegeit érintő új törvényeket,
- az Alkotmánybíróságnak az előzőekben felsorolt jogszabályokkal kapcsolatos határozatait, valamint
- a szociális szakterülettel összefüggő közleményeket (szakmai pályázatok, szociális szakvizsgáztatással kapcsolatos anyagok stb.) és
- tájékoztatásokat (intézményvezetői állással kapcsolatos pályázati felhívások stb.).

A Munkaügyi Közlöny tartalmazza — többek között — a már kihirdetett jogszabályokat az alábbiak szerint:

- a munkaüggyel, a foglalkoztatáspolitikával, a polgári szolgálattal, a felnőttképzéssel és emberi erőforrás-fejlesztéssel, valamint a munkavédelemmel és a munkaügyi ellenőrzéssel kapcsolatos jogszabályokat, kormányhatározatokat,
- az Alkotmánybíróságnak az előzőekben felsorolt jogszabályokkal kapcsolatos határozatait,
- a jelentős, a társadalom széles rétegeit érintő törvényeket, kormányrendeleteket, valamint
- a foglalkoztatáspolitikai és munkaügyi miniszter által kiadott utasításokat, az állami irányítás jogi eszközeit,
- tájékoztatókat, pályázati felhívásokat, hirdetéseket és
- a munkaügyi és foglalkoztatáspolitikai érdekegyeztető testületek tájékoztatóit.

A **Szociális Közlöny**, illetve a **Munkaügyi Közlöny** megrendelhető a Magyar Hivatalos Közlönykiadó címen (Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6.; postacím: 1394 Budapest 62, Pf. 357.) vagy a 318-6668 faxszámán.

MEGRENDELŐLAP

Megrendelem a

Szociális Közlöny című lapot példányban.

Munkaügyi Közlöny című lapot példányban.

Előfizetési díj egy évre: 9 744 Ft áfával ☐

Előfizetési díj egy évre: 9 744 Ft áfával ☐

fél évre: 4 872 Ft áfával ☐

fél évre: 4 872 Ft áfával ☐

A megrendelő (cég) neve:

Címe (város, irányítószám):

Utca, házszám:

Az ügyintéző neve, telefonszáma:

A megrendelő (cég) bankszámlaszáma:

Csekket kérek a befizetéshez ☐

Kérjük, a négyzetbe történő X bejelöléssel jelezze az előfizetés időtartamát!

A megrendelt példányok ellenértékét a postaköltséggel együtt, a szállítást követő számla kézhezvétele után, 8 napon belül a Magyar Hivatalos Közlönykiadónak a számlán feltüntetett pénzforgalmi jelzőszámára átutaljuk.

Keltezés:

.....
cégszerű aláírás

Tisztelt Előfizetők!

Tájékoztatjuk Önöket, hogy a kiadónk terjesztésében levő lapokra és elektronikus kiadványokra szóló előfizetéseket folyamatosan tekintjük. Csak akkor kell változást bejelenteniük a 2003. évre vonatkozó előfizetésre, ha a példányszámot, esetleg a címlistát módosítják, vagy új lapra szeretnének előfizetni (pontos szállítási, név- és utcacím-megjelöléssel).

Azesetleges módosítás szíveskedjenek levélben vagy faxon megküldeni.

Felhívjuk szíves figyelmüket, hogy a lapszállításról kizárólag az előfizetési díj beérkezését követően intézkedünk. Fontos, hogy az előfizetési díjakat a megadott 10300002-20377199-70213285 sz. számlára utalják, illetve a kiadó által kiküldött készpénz-átutalási megbízáson fizessékbe.

Készpénzes befizetés kizárólag a Közlönyboltban (1085 Budapest, Somogyi B. u. 6.) lehetséges. (Levélcím: Magyar Hivatalos Közlönykiadó, 1394 Budapest, 62. Pf. 357. Fax: 318-6668).

A 2003. évi előfizetési díjak

Magyar Közlöny	62 496 Ft/év	Munkaügyi Közlöny	9 744 Ft/év
Hivatalos Értesítő	9 408 Ft/év	Oktatási Közlöny	15 120 Ft/év
Határozatok Tára	14 448 Ft/év	Pénzügyi Közlöny	19 824 Ft/év
Önkormányzatok Közlönye	3 696 Ft/év	Statisztikai Közlöny	8 400 Ft/év
Az Alkotmánybíróság Határozatai	12 096 Ft/év	Szociális Közlöny	9 744 Ft/év
Bányászati Közlöny	3 024 Ft/év	Turisztikai Értesítő	7 392 Ft/év
Belügyi Közlöny	16 128 Ft/év	Ügyességi Közlöny	4 368 Ft/év
Cégek Közlöny	76 944 Ft/év	Vízügyi Értesítő	8 064 Ft/év
Cégek Közlöny (CD-n)	54 768 Ft/év	Házi Jogtanácsadó	3 024 Ft/év
Egészségügyi Közlöny	16 128 Ft/év	Magyar Közigazgatás	6 048 Ft/év
Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Értesítő	11 424 Ft/év	Pénzügyi Szemle	14 448 Ft/év
Gazdasági Közlöny	15 120 Ft/év	Nemzeti Kulturális Alapprogram Hírlevele	3 024 Ft/év
Hírközlési Értesítő	4 032 Ft/év	Élet és Tudomány	7 392 Ft/év
Ifjúsági és Sport Értesítő	3 024 Ft/év	Ludové Noviny	1 680 Ft/év
Igazságügyi Közlöny	10 080 Ft/év	Neue Zeitung	3 024 Ft/év
Informatikai és Hírközlési Közlöny	13 440 Ft/év	Természet Világa	4 032 Ft/év
Környezetvédelmi Értesítő	9 072 Ft/év	Valóság	4 704 Ft/év
Közlekedési Értesítő	15 456 Ft/év		
Kulturális Közlöny	12 096 Ft/év		
Külgazdasági Értesítő	12 432 Ft/év		

Az árak a 12%-os áfát is tartalmazzák.

A CD-JOGÁSZ hatályos jogszabályok hivatalos számítógépes gyűjteménye 2003. évi éves előfizetési díjai:

Önálló változat	48 000 Ft	25 munkahelyes hálózati változat	96 000 Ft
5 munkahelyes hálózati változat	64 000 Ft	50 munkahelyes hálózati változat	112 000 Ft
10 munkahelyes hálózati változat	80 000 Ft	100 munkahelyes hálózati változat	128 000 Ft

Egyszeri belépési díj: 6000 Ft. (Áraink az áfát nem tartalmazzák.)

Facsimile Magyar Közlöny. A hivatalos lap 2002-es évfolyama jelenik meg CD-n az eredeti külalak megőrzésével, de könnyen kezelhetően.

Hatályos jogszabályok online elérése: a 3 naponta frissített adatbázis az interneten keresztül érhető el a www.mhk.hu címen. További információ kérhető a 06 (80) 200-723-as zöldszámon.

A **Házi Jogtanácsadó** című lap előfizetésben megrendelhető a Magyar Hivatalos Közlönykiadó címen:

Budapest VIII., Somogyi B. u. 6. 1394 Bp. 62. Pf. 357 vagy faxon: 318-6668, vagy a www.mhk.hu/hj internetcímen található megrendelőlapon.

Telefon: 266-9290/234, 235 mellék.

Éves előfizetési díja 3024 Ft áfával.

Szerkeszti a Miniszterelnöki Hivatal, a Szerkesztőbizottság közreműködésével.

A szerkesztésért felelős: dr. Müller György. Budapest V., Kossuth tér 1—3.

Kiadja a Magyar Hivatalos Közlönykiadó. Felelős kiadó: a Kiadó vezérigazgatója.

Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6. Telefon: 266-9290.

Előfizetésben megrendelhető a Magyar Hivatalos Közlönykiadónál

Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6., 1394 Budapest 62. Pf. 357, vagy faxon 318-6668.

Előfizetésben terjeszti a Magyar Hivatalos Közlönykiadó a FÁMA Rt. közreműködésével. Telefon/fax: 266-6567.

Információ: tel./fax: 317-9999, 266-9290/245, 357 mellék.

Példányonként megvásárolható a kiadó Budapest VIII., Somogyi B. u. 6. (tel./fax: 267-2780) szám alatti közlönyboltjában, illetve megrendelhető a www.mhk.hu/kozlonybolt internetcímen.

2003. évi éves előfizetési díj: 62 496 Ft. Egy példány ára: 140 Ft 16 oldal terjedelemtől, utána + 8 oldalanként + 140 Ft.

A kiadó az előfizetési díj évközbéli emelésének jogát fenntartja.

HU ISSN 0076—2407

03.0140 — Nyomja a Magyar Hivatalos Közlönykiadó Lajosmizsei Nyomdája. Felelős vezető: Burján Norbert.